

АНТРОПОСОФСКИ ВЕСТИ

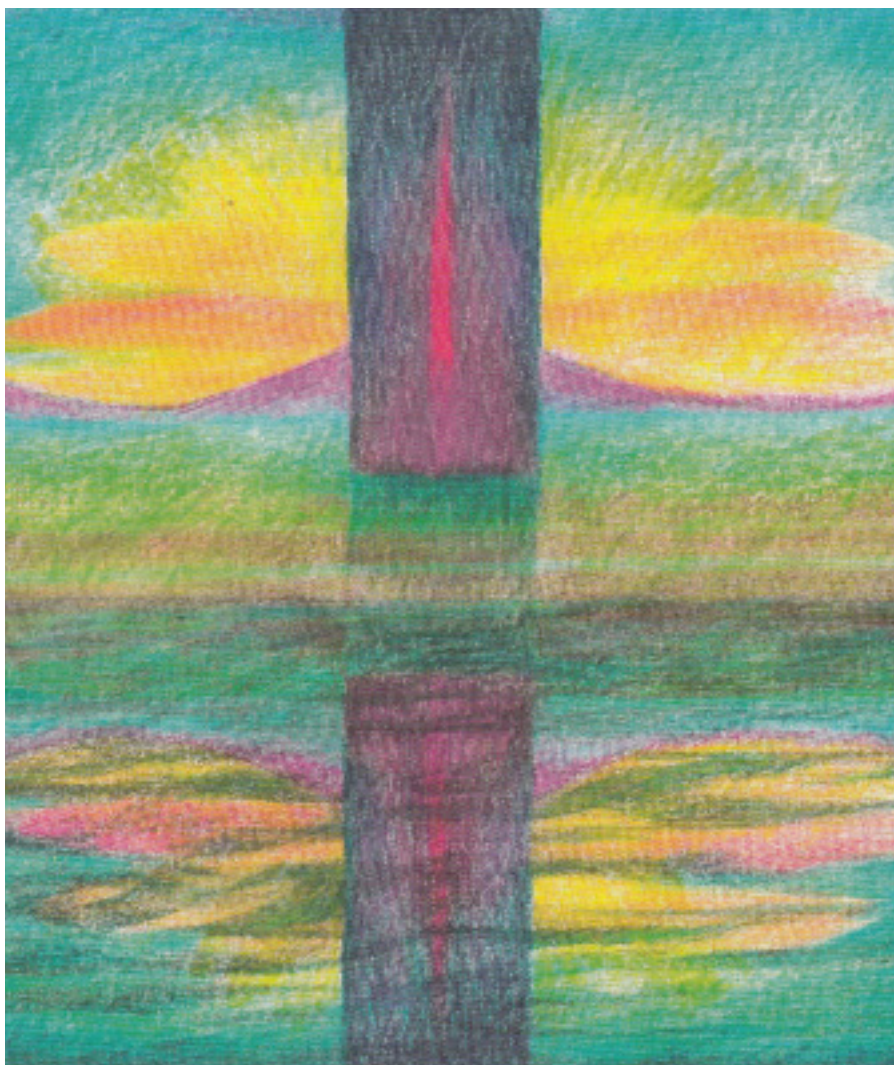
Брой 42
ВЕЛИКДЕН
МАРТ 2014 г.

ИЗДАВА СЕ ОТ АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ

Антропософията е път на познание и себеразвитие, който обхваща сферите на философията и науката, изкуството и социалния ред, предлага духовно-научни методи за развитие на истинско осъзнаване на реалността, дава обективно обяснение за човешката и световна еволюция. Основателят – д-р Рудолф Щайнер (1861 – 1925 г.) предоставя на всяка индивидуалност в пълна свобода обективно да изследва и провери фактите, изнесени от него за видимия и невидимия свят.

СЪДЪРЖАНИЕ

2. Апостолът на свободата и духът на времето
6. Кредото на Рудолф Щайнер
7. Индивидуално развитие и социални възможности
8. Темата на 2014/15 г.
“Азът познава себе си” в светлината на Михайловото утвърждаване на света
9. Алхимия на себепознанието
10. “Тайните” на Гьоте
12. Франк Бурдих и неговите срещи с елементалните същества
17. Копие, захвърлено с любов
18. Когато антропософията стане кауза на живота
На Вера Гюлгелиева с любов
20. Покани
21. Нови книги
23. Ново антропософско издателство и първите книги излезли от печат
24. Смехософия
Антропософски групи в България

**ДУШАТА НА СВЕТА ЛЕЖИ РАЗПЪНАТА
НА КРЪСТА НА МИРОВОТО ТЯЛО.
В ПЕТ ЛЪЧЕЗАРНИ ЛЪЧА ТЯ ЖИВЕЕ СИЯЙНО
ЧРЕЗ МЪДРОСТ, ЛЮБОВ И СИЛА НА ВОЛЯТА,
ЧРЕЗ ВСЕ-СЪЗНАНИЕ И ЕГО-СЪЗНАНИЕ,
НАМИРАЙКИ ТАКА В СЕБЕ СИ
МИРОВИЯ ДУХ.**

Р. Щайнер

АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА И ДУХЪТ НА ВРЕМЕТО

Тази вечер ще се опитаме да говорим за една личност от антропософска гледна точка. Надявам се и следващата година тази традиция да продължи, защото тази тема няма да може да бъде обхваната в рамките на една лекция. И това е един въпрос, който вълнува всички нас и всяка година на този ден се питаме какво всъщност трябва да изживяваме, как трябва да се чувстваме на този ден. Опитваме се да си спомним 19

февруари миналата година, по-миналата. Дали можем този ден да го отпечатаме съзнателно в нашия живот, в нашата биография, макар че не е толкова важен за самите нас лично. Оттогава е изминал един период от 141 години. Но всъщност, този ден ще продължава да се чества, така да се каже, и след десетилетия, след столетия, и той винаги ще стои като едно предизвикателство за всеки българин. Така че, ние трябва да се опитваме още отсега по някакъв нетрадиционен начин, и не с тези абстрактни понятия, с които се е говорило на този ден – вечност, безсмъртие и т.н. – да се опитаме да намерим един по-човешки и по-разбираем път към това събитие.

Да, всички сме чували, че това е една Голгота. Т.е., това събитие може да се сравнява или измерва с онази Голгота, която е станала 18 века и половина преди това. Това е един интересен ритъм. Ако един век го вземем като един ден например, това са 18 години и половина, което прави точно един лунен възел от онази Голгота, която се беше състояла в Поврата на нашето време и времето на XIX век, когато пък знаем, че се е състояла една друга Голгота в духовния свят. Наистина, тръгвайки по този начин на мислене, ние се опитваме да си представим дали тази Голгота, която се случва тука е някакво отражение на онази Голгота, която се случи в духовния свят във втората половина на XIX век. И така, една такава тема, ние трябва да я погледнем от възможно повече гледни точки. От друга страна, като едни обикновени хора можем да се запитаем защо наистина трябва да се отбелязва един ден на смъртта. Защо един ден на смъртта е по-важен от един ден на раждането? Докато твърде малко българи ще се сетят за рождения ден на Левски, то днешния ден някак си сме принудени да го отбелязваме. И така, кой може да приеме или да понесе смъртта по един съзнателен начин? Как една душа се изпълва със страх и ужас пред смъртта, а друга душа, която вече е станала дух може наистина с кураж да преодолее смъртта? На този ден ние трябва по един по-различен начин да се опитаме да изживеем този процес – доколко в нас могат да се родят такива сили, които да превъзмогнат силите на смъртта? И всъщност, когато се обърнем към това събитие, ние ще търсим точно това, което е останало скрито за нас.

Обаче има също и един друг факт. След 3 години и 3 месеца – на 2.6.1876 г. се случва една друга смърт. На 2 юни ние също отбелязваме един ден на Голгота. В разстояние на 3 години и 3 месеца се случват тези 2 събития, тези

2 смърти. Наистина, какъв е този период от 3 години и 3 месеца, през който две велики личности, индивидуалности, преминават Прага на смъртта? Как стои това време във времето на XIX век, във времето на 70-те години, отбелязвайки 1873, 1876, а и 1879 г.? Колкото и да ни се струва далечно от сегашната гледна точка, трябва да се опитаме да хвърлим един поглед. Още повече че тази личност не само се опита, но и даде някакво

определение на загадката за мистерията на времето. Когато една такава личност каза „Да, ние сме във времето и времето е в нас“ ние трябва да го разтълкуваме, че ние сме в Духа на времето и Духът на времето е в нас, че ние сме в потока на времето и потокът на времето е в нас. И така ние трябва да се опитаме наистина да обхванем едно такова събитие от потока на времето, а те всъщност са два потока на времето и наистина да навлезем по-дълбоко, чрез Духа на времето, а това е времето, когато два Духа на времето сменят своето ръководство, така че това е едно много интересно време.

И така, тази личност в това време, тя навлиза в периода на своята съзнателна душа. Точно по времето на своята съзнателна душа тя трябва да премине през Прага на смъртта. Можем ли наистина един такъв кратък живот от 35 години и 7 месеца, така да го погледнем, да го характеризираме, че да можем да направим изводите, които бихме могли да изведем от нашето познание за работа с биографията и доколко животът на всеки от нас по някакъв начин носи своите ритми, както и в живота на този българин. Колкото и кратък да е един живот, той все пак е подчинен на някакви духовни закономерности и закони. Така, че имайки предвид този живот, ние можем да изпълним и нашите животи с една по-голяма съзнателност, отговорност, действеност, за да може наистина и в нашия живот да намерим някакви ритми, някакъв по-висш смисъл.

И така, ако погледнем живота на тази личност – Васил Иванов Кунчев – ние можем да намерим 5 периода от по 7 години, които ги познаваме добре, 4 периода от 9 години, 3 периода от 12 години, които всеки от нас може сам, чрез своето мислене и търсене да достигне до някакви обобщения и закономерности.

Но нека да се пренесем в 21-та година. Какво се случва в неговата 21-ва година, или 3 по 7 г., когато знаем, че това е едно време на зрялост, едно време, когато неговият аз трябва да се инкарнира. Точно в това време той става монах, приема името Игнатий, става отец Игнатий, а по-късно и дякон Игнатий. Колкото и да не го е желаел, той го приема като една необходимост. Колкото и да е желаел, а му е обещаващо, че може да учи в Русия, но ето – по една необходимост, на 21 години той трябва за около 3 години и 3 месеца (пак този период) по една необходимост, без особено желание, развивайки търпение и смирение, да приема тази част от живота на своята личност.

И така, виждаме това в края на 1858 г., после изминават

59-та и 60-та година и някъде около 1861 г. започва в него да назрява едно друго настроение и по-късно той ще каже „Да, от онова лето 61-во аз съм се отдал на Отечеството, аз съм се посветил на Отечеството”. Тогава е в 24-та си година и една година по-късно 1862 – на 3 март, колко интересно все пак – на 3 март 16 години преди 1878 г., той напуска манастира и поема към Ниш и Белград, към основаването на първата легия в Белград. И там среща няколко личности, които имат решаващо значение за него. Единият – това е Раковски, около 40 годишен, той наистина по онова време е възплащеник на българския дух. Всички са привлечени от него, той е и представителят ни пред другите сили в Белград и Букурещ. Другата личност, която Левски среща – това е Стефан Караджа.

Нека си представим до този момент 25 годишният Левски, той е бил една личност доста скромна, свенлива, даже са го смятали за плах, една нежна и мила натура. По-скоро склонен да превързва рани, да лекува, отколкото да убива и да бъде един професионален революционер. И всъщност, там се случва едно събитие, което – ние всички знаем - този лъвски скок, когато Раковски му дава името, но нека погледнем от езотерична гледна точка какво значи всичко това. Както знаем, Левски е роден в знака на Рака, а символът на Рака са тези две спирали, а те могат да се свържат чрез един скок. Т.е., този скок, който той е трябвало да извърши, това вече е било предопределено. Ние знаем от Рудолф Щайнер, че едни такива личности се подготвят още от детството. На тези личности биографиите си приличат в някои отношения. Така че тази личност е била подготвяна още от своето детство. Т.е., той трябва да извърши този скок. Но това не е само един физически скок, за който ние знаем от училище. Наистина, той се е подготвял за този скок с много търпение и смирение. Изведнъж, в него трябва да настъпи някаква промяна, някакво прераждане. Имайки до себе си такива личности като Раковски и Караджата, които са били изключително смели, безстрашни, той видял в тях този личен пример, който трябва да следва. Онази душа, за която говорихме трябва да се превърне в един дух, трябва да стане раждането на един дух. И тук, в този скок се крие една част от тази мистерия. Всъщност, дотогава законът на необходимостта го е поставял на едно или друго място и изведнъж духът на свободата се ражда в него. Този скок е един скок от духа на необходимостта към духа на свободата. От потока на миналото, който ни носи необходимостта към потока на бъдещето, който ни носи свободата. Два потока на времето се събират. Оттук нататък вече свободата, принципите на свободата, на братството, на равноправието стават вече негови движещи сили. Естествено, трябва да минат още някоя и друга година, защото тази спирала, тя е леко разтегната, тази спирала още няколко години той трябва да следва, с нейните извивки, за да може наистина, нека да си представим това имагинативно, за да може наистина този дух да тръгне по един свободен начин нагоре. Да, всъщност, и той дяконът приема това име – Левски, погледнато, това име, идва от лъва, можем също да направим и други асоциации с Лъва като една степен на посвещение, които по-късно можем да проследим. И да, наистина, още оттук можем да

си кажем „Да, наистина, тази личност ще претърпи в живота си едно посвещение чрез живота”. Единственият начин да си обясним неговия живот е да можем да кажем „Да, неговият живот е едно посвещение чрез живота”. Т.е., едно посвещение, което той е имал в едни минали животи, донесъл е своите качества и способности, трябвало е да мине един такъв път на самотност, на уединение, на узряване и който е трябвало да бъде трансформиран. И новият път, пътят на свободата, и той е пак един път на самотност, несигурност и опасности за живота. Една душа трудно може да избере пътя на свободата, докато не роди в себе си духа. Раждането на духа отново изисква една още по-голяма самота и несигурност. Този, който наистина иска да роди духа в себе си, той трябва да бъде готов да приеме и цялата неизвестност, която следва от това.

След като легията приключва, а тя се оказва наистина едно училище за Левски, училище за храброст, за мъжественост, което развива нови качества и добродетели, той трябва за известно време да работи като шивач в Белград и отново да се върне в Карлово, в манастира „Света Богородица”, в който е бил, и трябва да мине още една година, отново той да живее в тази борба на двойственост – между сигурността и уюта на монашеската килия и несигурността и самотата на свободния дух.

И следващата стъпка е Великден на 1864 г. когато той вече наистина е взел своето решение и тогава прекратява своята връзка с църквата. Отрязва косите си и наистина започва един нов живот - вече е на 26-27 години.

Но в следващите 2-3 години той трябва да извърви и един друг път. Той става учител, но не само това, той развива едни интензивни социални отношения. Той се радва да среща все повече и повече хора и да търси пътя към всеки човек, към всяка душа. Всъщност, това е едно време, в което той изживява българската народностна душа, развива една практическа народопсихология. Хората забелязват неговата промяна - в гласа и погледа му се излъчват сила, мощ, топлина, обаяние. Левски достига една по-висока степен-представител и изразител на българския дух.

И така, някъде около 29-тата 30-тата година, пак един ритъм – сатурнов, който е съществен, той вече решава да се посвети изцяло на професията на революционера, пише на Раковски в Букурещ, където се водят борби между различните групи, няма да навлизаме в тях, и в края на 66-та година Левски пътува към Букурещ. По това време в Букурещ, те са разделени на няколко фракции – свързаните с Каравелов – една по-умерена тактика, други с четниците на Филип Тотю, Караджата, Панайот Хитов, които търсят чрез чети да навлизат в България и да повдигат духа. През следващата година – 1867, Левски е знаменосец в четата на Панайот Хитов, която навлиза в България. Около 30-ина човека се опитват да повдигнат духа на народа. Левски вече е убеден, че тази тактика няма да успее. Четата минава през България, води своите сражения, минава по билото, вижда, че всъщност по-важно е да оцелеят отколкото нещо повече да направят и отново се оттеглят към Сърбия, Левски е точно на 30 години. Всъщност, Левски трябва да вземе своето решение каква тактика да избере и как може да работи за освобождението

на страната. Събират се, за да направят втора легия в Белград. По това време Раковски вече е заболял тежко и след няколко месеца умира от туберкулоза.

И тази зима в Белград Левски преживява и една друга криза, по-скоро физическа и да изживее състояние, близко до смъртта. Той се разболява от хирургическо заболяване, което дълго време се опитват да лекуват консервативно. Оказва се тежък перитонит, при който вероятността да умре е била твърде голяма. А той дълго отказва операция- по онова време те са редки. В Белград е имало специалисти и когато вече състоянието му се влошава твърде много, той е бил „разпран“. И това го спасява. Но трябва дълго време да се възстановява, а и почти година раната му тече и той сам се превързва. В края на 1868 г., той е в Букурещ и се среща с Христо Ботев, понасяйки заедно студената зима. Двамата са впечатлени и привлечени един от друг. Но двамата стоят твърде интересно – единият – Ботев е роден през зимата. Тогава на 6 януари е било време за Коледа, за Рождество Христово, докато точно 6 месеца по-късно е рождения ден на Левски през лятото, в Йановото време. Така че, Христо Ботев, скоро ще стане на 21 г. – т.е. при него трябва да се осъществи едно раждане на аза. Във времето, в което трябва да стане това раждане на аза, той среща Левски – една личност, която вече е родила духа в себе си. Левски е на 31 години и половина. Това е времето на свободата, търсил е истината, която да го направи свободен и това е времето за едно друго раждане, т.е. виждаме как огледално се случва и нещо скрито, т.е. един нов дух трябва да навлезе както в Левски, така и в Ботев. И това се случва при едни трудни условия – на студ, на лишения, при които и двамата трябва да проявят голямо мъжество. Левски си преписва едно стихотворение от Ботев и си го носи винаги със себе си. Ботев също разказва за този спомен.

Няколко седмици по-късно Левски намира пари, качва се на кораб по Дунава и Черно море и пристига в Цариград. Там се среща с някои българи – Найдено Геров и други, търсейки пари. Той вече е наясно с тактиката, която трябва да избере, но за подготовката трябва пари. И всъщност тук е вече големият проблем – как, по какъв начин да може да намира тези средства. Стои няколко седмици в Цариград, оттам идва в Пловдив, Стара Загора, преминава Балкана и отново се прибира в Букурещ.

Така прави няколко обиколки в рамките на няколко години, за да види какъв е духът и по какъв начин може да се работи в България. Но усеща и нещо друго – че той остава сам. Никой не го подкрепя, не го разбира в тази негова тактика, че народът първо трябва да се подготви, да се организира. Естествено, по лесно е да се чака един по-дълъг път чрез прос-

вещаване на населението, но той ще отнема много повече време. Така че виждаме: той избира един път на умереност между една крайност от по-бързи мерки, които обаче няма да доведат до трайни резултати и един път на по-дълго чакане, една консервативност, която срещаме при по-старите, които също го отхвърлят. И така, той избира един път, който трябва да извърви почти сам. След около 9 месеца в Букурещ той решава, че вече трябва да се върне в България, за да започне наистина да работи за делото. И това става точно в неговата 33-та година, в края на май 1870 г. той влиза в България, установява се отначало в Ловеч, смята, че това е мястото, което ще бъде неговия център. Започват неговите обиколки – София, Самоков, Панагюрище, Копривщица... За 2 години създава около 200 комитета. И когато търсим аналогии, с други личности и страни, а можем да си послужим с тях, за да обясним това, което се случва в България на едно историческо и на едно духовно ниво.

Твърде интересно е да видим какво се случва в Италия по същото време, както и в България. Рудолф Щайнер е говори за четири личности в Италия – Гарибалди, Маццини, Кавур и Виктор Емануил, които всъщност са свързани кармически от един минал живот и те основно допринасят за освобождението на Италия. Можем да намерим и в България няколко такива личности – Раковски, Левски, Ботев, Каравелов, които по същия начин са свързани. Макар и различни, вървящи по различни пътища, тях съдбата ги среща в този живот. И всеки от тях, по един или друг начин се опитва да допринесе за освобождението на България.

Но можем да се опитаме да потърсим и една друга аналогия. Една друга личност, която по един подобен начин работи в Поврата на времената. Защото за обяснението на Левски, на една така-

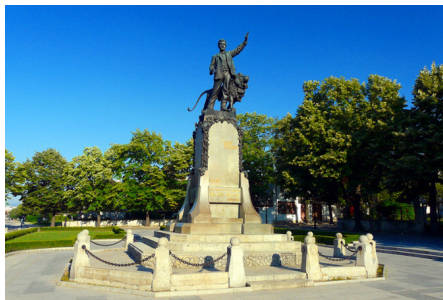
ва велика личност, която надхвърля човешките измерения, ние трябва да намерим съответните личности и индивидуалности, с които наистина можем ако не да го сравним, поне да намерим общи черти. Така както Левски обикаля България и създава своите комитети, така и един друг Апостол обикаля Македония, Гърция, Мала Азия и създава църквите, църквите на християнството, и обикаля един свят на езичници, света на езичниците, които са отхвърлени от Стария Завет. Но тези езичници, те също имат своето място и чрез дейността на този Апостол те също се доближават до кръвта на Спасителя, те също са част от неговото тяло. По същия начин, както работи този Апостол на езичниците, по начина, по който говори и събира хората около себе си, можем да намерим една такава аналогия и при Апостола на свободата, както народът нарича Левски. По същия начин Левски прави своите три големи обиколки на България, както три са големите обиколки на Апостол Павел. По начина, по който се оттегля

Апостол Павел всеки път в Йерусалим и се среща с другите апостоли, по същия начин Левски отива в Букурещ да среща другите апостоли, така да ги наречем. И виждаме как между Букурещ, Белград и Цариград като в един триъгълник Левски намира кръга вътре, в центъра на България, където основно е неговата дейност. По същия начин можем да намерим и такива едни отношения и в пътищата на Апостол Павел. Но това, което е по-интересното, че всъщност и двамата, са свързани с друга голяма индивидуалност – Христос. Всъщност, всеки от тях трябва да извърви своя път към смъртта, да намери своята Голгота. Апостол Павел се е подготвял дълго време за своята среща с кесаря. Той съзнателно едва ли не е търсил да бъде арестуван и да отиде в Рим, за да може да защити християнството там, пред кесаря. Левски и той последните месеци вече чувства смъртта, чувства духа на смъртта и знае, че и той в един момент трябва да се изправи пред един съд на султана, пред който трябва да защити българския дух и неговите възжелания за свобода и равнопоставеност. Т.е. няма как такива индивидуалности, такива личности да преминат през света и през живота без да се изправят пред едно такова изпитание. Както Христос трябваше да мине своя съд пред Пилат, по същия начин и Павел трябваше да премине в своята защита пред оня гръко-римски езически свят след Голготата, така и Левски трябва да бъде съден, да премине през това, да бъде обвиняем в един процес. Както и от човешка гледна точка да търсим някаква несправедливост, в същото време виждаме, че тази несправедливост касае не само Левски, тя касае всички тези големи Учители. А знаем, че всяка една индивидуалност, която наистина иска да извърви един път на духовно развитие и усъвършенстване, в един от своите животи трябва да изживее Голгота, трябва да изживее един живот подобен на Христос, и наистина съзнателно да търси всички възможни трудности и опасности, за да може неговият дух да изживее това, което е било изживяно от Христос в Поврата на времената. И проследяваме как Левски повтаря много от тези степени на развитие и на усъвършенстване. Той трябва да премине през тази мъченическа смърт. И защо човекът всъщност трябва да преминава през смъртта?

При Левски, срещаме някои силно развити качества и духовни способности. За такова качество като жертвоготовност например, ние можем да потърсим духовните източници и причини още в началото на еволюцията. Във всяка една топлина и огън, стои една жертвоготовност. Това качество, което е било толкова силно развито в Левски, то не е от сега. Зад всяка една всеотдайност, безкористна всеотдайност, която Левски демонстрира навсякъде стоят определени духовни сили. И духовната сила, която Левски демонстрира, за която нямаме физическо обяснение, това че може да въздейства върху хората с поглед, със слово, това се дължи на едно друго качество и това е отказа или резигнацията. Всъщност, Левски се отказва от всичко лично – желаниа, страсти, това, което за един обикновен човек е нещо нормално. И

ето, този отказ, както сме срещали в антропософията, тази резигнация от всичко това, което е свързано със сетивното, с желанията, изключително много усилва духовната сила на една такава личност, усилва неговата дейност. Всяко негово слово и дума стават много по-мощни. Даже не е необходимо да произнася една дума, достатъчно е само да си я помисли и тогава всъщност тя започва да действа и да работи. Ето, виждаме една такава личност като Левски без да е минала в този си живот през никакво духовно познание, но търсейки истината, той намира Христовия импулс, който да го направи свободен, той изживява едно такова посвещение чрез живота, за да може да достигне до тази сила, от която той се нуждае.

Но има и едно четвърто качество, една четвърта способност, която трябва също да бъде развита, и това е всъщност смисъла на земното развитие, а именно развитието на аза, на азовото съзнание. И всъщност, това може да се изживее само във физическото тяло, както и смъртта – тя може да се изживее само във физическото тяло. Боговете трябва да станат хора, за да могат да изживеят смъртта. И само изживявайки смъртта, човек наистина може да постигне това азово съзнание, от което се нуждае. Виждаме, че има винаги една друга гледна точка, която не е свързана с

Паметникът на Левски в Карлово

нашата земна гледна точка, която обаче е истина, една духовна истина. И така, виждаме, че Левски трябва да премине през тази смърт и тя се проточва твърде дълго – от времето на залавянето му – така да се каже това, което при Христос беше в рамките на около двадесетина часа, от Тайната вечеря до Разпятието, при Левски трябваше да се проточи над 40 дни. Така, че той трябваше пък точно в тази най-трудна част в очакване на

смъртта да постигне едно ново азово съзнание.

И така, скъпи приятели, има много аспекти, които бих искал да засега, но смятам, че с това нещо нашата лекция вече в този си вид привършва. Духът на Левски може да бъде разбран според мен единствено чрез антропософията и всеки, който наистина иска да се потопи и да изживее тази велика личност, наистина трябва да използва познанието, което се добива от антропософията. И всеки от нас трябва да се опита да внесе това духовно познание в живота, живота около нас. Ние всъщност бихме искали съвременният човек наистина да придобие едно познание за живота и смъртта, едно по-дълбоко познание за мисията си, за кармата. И имайки примера на такива личности и особено на Левски, за който говорихме досега, всеки от нас може по един творчески личен начин да потърси както своята връзка с него, така и своя начин на обяснение за много от събитията в неговия живот. И наистина, всеки може по един свой начин да тълкува и да се опита да разбере един такъв живот, колкото и да е кратък този живот. Може би в следващи години, тази тема и този дух ще ни събира, за да можем да ги погледнем всеки път от различни гледни точки.

Трайчо Франгов

19 февруари 2014 г., София

КРЕДО. ИНДИВИДЪТ И ВСИЧКИ

Написано от Рудолф Щайнер през 1888 г

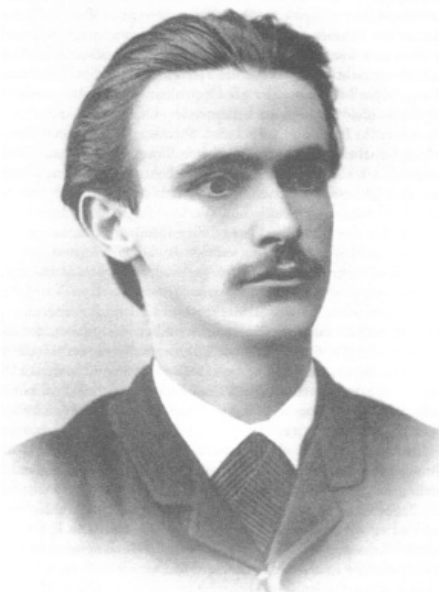
Светът на идеите е първичният източник и принципът на съществуването. В него се съдържат безкрайната хармония и блаженият мир. Съществуване, което не е осветено от него е мъртво и безжизнено, и не може да играе никаква роля в целостта на света. Само това, което признава, че съществуването му е породено от идеята, има значение за всемирното дърво на сътворението. Идеята е духът, който сам по себе си е ясен, чист и самодостатъчен. Индивидът трябва да има духа в себе си, иначе ще падне като сух лист от дървото, за което споменахме, няма да има причина за съществуването си, а ще бъде без цел.

Човекът може единствено да чувства и признава себе си като индивид едва когато е пробудил напълно съзнанието си. В този процес той вражда копнежа си за идеята. Този копнеж го кара да преодолее егоизма си, да остави духът да се възроди в него и да бъде в съгласие с този дух.

Той трябва да премахне и остави настрана всичко егоистично, което го определя именно като това конкретно и единствено същество, защото то затъмнява светлината на духа. Егоистичният човек иска само това, което възниква от сетивността, от неговите подтици, желаня и страсти. Затова той трябва да умъртви в себе си егоистичните желаня и като индивид да иска вместо тях това, което идеята, духът иска в него. Нека индивидът да се движи и следва гласът на идеята в него, защото само идеята е божествена!

Това, което иска индивидът, в контекста на целостта на всичко съществуващо, е без стойност, и затова е безполезно и изчезва в потока на времето. Това, което човек иска „в духа“, то е в центъра и е независимо от времето, защото централната светлина на универсума просветва в нас. Ако ние действаме като егоистичен индивид, ще изключим себе си от затворената верига на създанието и ще се изолираме. Отстранявайки от себе си всичко егоистично, ние създаваме основата за един висш живот. Онзи, който умъртвява егоистичното в себе си живее във вечно съществуване. Доколкото ние можем да оставим егоизма в нас да умре, дотолкова можем да бъдем безсмъртни. Безсмъртното в нас е безкористното. Това е истинският смисъл на твърдението: „този, който не умре преди да умре, се погубва, когато умре“. Това означава, че този, който не умъртви егоизма в себе си докато е жив, не участва във всеобщия живот, който е безсмъртен. Той никога не е бил и никога не е изживявал истинското битие.

Има четири сфери на човешката дейност, в които човек

Рудолф Щайнер 1889 г.

„Който обхване всичко в мен, ще открие хармония. Който не обхване всичко, ще открие само противоречия.“

Писмо от Рудолф Щайнер до Йохана Мюке от 22.09.1903 г.

се отдава на духа, премахвайки всяка егоистична дейност: познанието, изкуството, религията и себеотдаването с любов на духа. Онзи, който не живее в една от тези сфери, изобщо не живее. Познанието е отдаване на универсума в мисленето, изкуството – в съзерцанието, религията – в сърцето и душата, а любовта – с цялата сила на духа е отдаване на нещо, което ни се явява като скъпоценна същност в целостта на всичко съществуващо.

Познанието е най-духовната, а любовта е най-красивата форма на безкористното отдаване. Любовта е истинска божествена светлина в обикновения живот. Смирената, благочестива и истинска духовна любов облагородява нашето съществуване до най-вътрешните ни фибри и повдига всичко, което живее в нас. Тази чиста, благочестива любов преобразява целия ни душевен живот в живот, свързан с мировия дух. Да обичаш в този висш смисъл означава да носиш диханието на Бог там, където могат да се намерят най-ненавистния егоизъм и най-безочливите страсти. Човек

трябва да се докосне до светостта на любовта, защото едва тогава може да се говори за благочестие.

Ако един човек се е запознал като индивид чрез една от четирите сфери с божествения живот на идеята, той е постигнал онова, заради което кълнът на стремежа е бил вложен в неговите гърди, а именно сливането му с духа, който е неговата истинска съдба. Онзи, който живее в духа, живее свободно. Той се е разделил със зависимостта. Нищо не може да го принуждава, освен това, от което той желае да бъде свободно принуждаван, защото го е познал като висше.

Нека истината да ръководи вашия живот! Загубете се, за да се намерите отново в света на духа!

Мотото на Рудолф Щайнер

Аз искам да запаля всеки човек
С космическия дух,
За да стане пламък той
И горящ, истинската своя същност да разгърне.

Другите, те искат
Да вземат от космоса вода,
С която пламъка да угасят
И да парализират всички същества Отвътре.

О радост, когато човешкият пламък
Гори, дори когато е в покой.
О горчива болка, когато човешкото
Е оковано, ако поиска да се раздвижи.

ИНДИВИДУАЛНО РАЗВИТИЕ И СОЦИАЛНИ ВЪЗМОЖНОСТИ

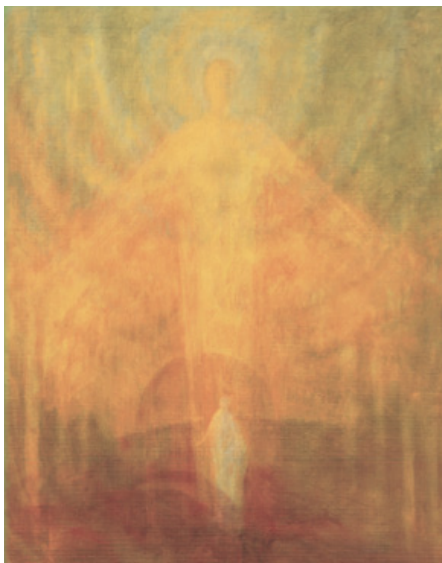
Единно антропософско общество: Великденска конференция за предстоящите задачи

100 години след избухването на Първата световна война проблемът за индивидуалната и социална възможност за свобода все още е жив. На този фон ще се проведе Великденската конференция от 17 до 19 април (90 години живот с импулса на Коледното събрание: Работни перспективи). Конференцията ще бъде посветена на постиженията в епохата на съзнателната душа.

Развитието на съзнателната душа поставя човека изцяло „в себе си“. В положителен аспект това означава пълното отхвърляне на раболепието и вярата във всякакви авторитети. Нуждата на душата да почита нещо вече не е насочена към хора и групи. Вместо това, тя търси обективна храна в индивидуалния стремеж към познанието и истината. В отрицателен аспект обаче, това носи опасност от изолация и самота, последвана от несигурност, недоверие и страх. Разбираемо е, че социалното неспокойствие, конфликти и войни се увеличават.

Развитието

Жана Дарк е родена на 6 януари 1412 г. – в началото на епохата на съзнателната душа и по времето на Стогодишната война (1339-1453 г.). От 13 годишна възраст тя е вдъхновена от архангел Михаил, на 16 години побеждава при обсадата на Орлеан, изгорена е през 1431 г. като вещица, 25 години по-късно е реабилитирана като мъченица и канонизирана през 1922 г. – архетип на човека, воден от духа, който следва само себе си и съвестта си. Двеста години по-късно се разпространява „Фама Фратернитатис“ – апел към ръководителите на Европа. За пръв път той разкрива публично

Розенкройцерското братство и неговото мото „*Ex Deo nascimur, in Jesu morimur, per Spiritum Sanctum reviviscimus*“.

Първата световна война избухва 500 години дбед началото на епохата на съзнателната душа. Тя е последвана от Втората световна война с нейните апокалиптични причини и резултати, които са голям товар за развиващата се Европа. Причините и резултатите са социални идеологии, често етнически или националистически мотивирани, заедно с омразата към потенциалната сила на индивидуалния човек, който сякаш заплашва да се изплъзне от властта на авторитета. „Общото благо над индивидуалното благо“ – един такъв нацистки лозунг звучи „социално“, но игнорира

индивидуалното намерение, когато се прилага. Рудолф Щайнер дава ясни индикации на Антропософското общество и неговия център (Училището за духовна наука) за начина, по който индивидуалният път на ученичеството и социалното развитие могат да работят конструктивно и съвместно.

Импулсът на Коледното събрание от 1923/24 г. представлява съзнателната отправна точка, „началото на космическа повратна точка във времето“ под знака на раждането на аза и съзнателното изграждане на общността. Този импулс работи вече от 90 години и интегриращите сили в Антропософското движение успешно се поддържат въпреки вътрешните и външни атаки. Засилването му и техниките за цялостното му прилагане през следващите десет години ще бъде основната цел на Великденската конференция в Гьотеанума през 2014 г.

*За Ръководството на Гьотеанума:
Михаела Гльоклер и Юстус Витух*

ВОЙНАТА Е КАРМАТА НА МАТЕРИАЛИЗМА

От това, което става сега (Първата световна война), някои души трябва да разберат, че ние не можем да продължаваме повече така. Човешката еволюция трябва да приеме духовното!

В тази най-ужасна от всички войни материализмът се изправя срещу своята карма. В известен смисъл, тази война е кармата на материализма. Колкото по-ясно хората разберат този факт, толкова по-категорично ще изоставят аргументите си за това кой е виновен за войната, след което ще трябва да разберат, че тази война е била изпратена в историята на света, за да предупреди хората да се обърнат към едно духовно възприемане на човешкия живот в неговата цялост.

Рудолф Щайнер

Лекция от 18 май 1915 г., Събр.съч. 159

„Избухването на войната донесе на Щайнер специални проблеми – той трябваше да насочва разни националистически изблици в разумни граници. Три седмици по-късно, първият импулс на нашата спонтанна солидарност съвсем очевидно се пропука. През целия септември и октомври бурите в столовата не стихваха: англичаните и руснаците се събираха на малки групички, германците често настояваха много нетактично, че войната е провокирана от предизвикателното поведение на Англия. Руснаците отвърщаха с твърдението, че нарушаването на неутралитета е равностойно на варварство. Скоро теоретическите дебати преминаха в конкретни инциденти и застрашиха целия живот в Дорнах... Всички очи бяха вперени в Доктора... Той обаче не обвини нито една отделна държава, а само лъжливостта на пресата, и ни препоръча да не вярваме на сензационни репортажи в новините, а вместо това да работим неотклонно за човешкия аспект на истинската култура...“

Из спомените на **Андрей Белый**

ЕДИННО АНТРОПОСОФСКО ОБЩЕСТВО

Тема за работа през 2014/15 година

„АЗЪТ ПОЗНАВА СЕБЕ СИ“ – В СВЕТЛИНАТА НА МИХАИЛОВТО УТВЪРЖДАВАНЕ НА СВЕТА

Мостът между Обществото и личността продължава и с темата на тази година. Не само Обществото, но и личността в нашата съвременност е изправена пред същите предизвикателства и трябва да намери връзка със света – като основа за себепознанието.

От въпроса за идентичността на Антропософското общество до полагането на основния камък за първия Гьотеанум – едно събитие, насочено към аза и неговото развитие – това е пътят, който се опитахме да следваме през изтеклите две години. Всяка тема в нашата съвременност се влияе от две перспективи, които са не само контекст, но поставят и важни въпроси за Антропософското общество.

Между бездната и обновлението

Единият въпрос се отнася до аза, застанал наред събитията на нашето време и неговия сблъсък със света:

опасностите за аза, предизвикателствата на живота в променящите се, сложни времена – за много хора съдбоносни – и една нарастваща възможност човешкото да бъде разбрано и реализирано по нов начин. Това, че ние сме съвременници е повече от нещо, което всички споделяме. Това е изходната точка, от която започват дълбоки бездни и огромни възможности за обновление.

От друга страна, тези теми съществуват за Антропософското общество в контекста на 100-годишнините – в историческа светлина, както и като повод за осмисляне. От тях могат да възникнат нови и обновяващи импулси за големите въпроси и предизвикателства на нашето време.

И двете перспективи повдигат въпроси за нас като съвременници. Къде започва едно себепознание, свързано със световните събития? Мотото „Азът познава себе си“ е познавателен окуляр за съзнателната душа, началото на едно обръщане на човека към духа и към света, родено от дълбокото впитане на човека в материята и от мисленето, което се е съединило с условията на материалните явления в света, а освен това ги е създавало.

Разбирането на живота

Ние сме все още в началото на Михаиловата епоха, която изгръ в края на XIX век. Условията, при които вървим по пътя към духовното познание и космополитното съществуване в света, често са потискащи, условия, в които ние като човечество сме се поставили и в които въпреки всичко могат да се намерят нови възможности. Много хора са обзети от дълбоко безпокойство: ние знаем и чувстваме, че принадлежим все повече към един общ организъм.

Човекът притежава способности за познание, което служи на живота, и трябва максимално да ги използва. Понятията и идеите, цитирани като естествен научен закон са недостатъчни, за да се разбере същността на живота. Това разбиране възниква в едно активно обръщане към другия човек. То не е вече картина за света, а състрадателно съществуване в света, мислене, което ни включва във взаимоотношения, във връзки и изживяване на взаимоотношенията. Качеството на взаимоотношенията е човешкото качество. Рудолф Щайнер посочва, че ние принадлежим на земята само когато чувстваме взаимоотношенията си с другите хора, че нашата връзка със земята зависи от нашата връзка с хората.(1) Човечността на човека – която днес често е под въпрос! – възниква във връзка със света: „Човек става все повече човек, когато става изражение на света. Той намира себе си не като търси себе си, а като свързва себе си с любов в своята воля със света”.(2)

*Да се свържем чрез любов със света:
образът на Михаил от Валтер Книбе, втора отливка в Гьотеанума*

Тази чувствителност прави очевидни големите възможности, но освен това се появяват и големите прагове: Често пъти волята да се вземе решение, да се действа, става предизвикателство. Има едно нежелание за вземане и исъществяване на решения, защото се усещат непредсказуемите резултати от действието.

Надежда и очакване

„Съединяването със света с воля в любовта“ изисква утвърждаване на нашия свят. Това утвърждаване е не само необходимо. То се прави с познание, което иска да включи и пълнотата на реалността – нейното духовно измерение. Рудолф Щайнер сравнява Михаиловото настроение на утвърждаване с Аримановото отрицание на света, съсредоточено изцяло в собственото му същество. „Една от имагинациите на Михаил е следната: Той ръководи в хода на времето, носи светлината на космоса като жива същност на своето същество и оформя топлината на космоса като откровение на своето същество. Като същество, той се носи така, както един свят – утвърждава себе си само дотолкова, доколкото утвърждава света – сякаш от всички кътчета на вселената насочва сили към земята долу.“(3)

Разбира се, ние можем да изживяваме по различни начини утвърждаването на света. Раждането на човека, фактът, че човек решава да се роди, фактът, че волята да живее на земята е толкова силна, че човек се свързва с физическото и създава едно тяло – това е може би най-значимият израз на нашето утвърждаване.

В своето обръщение към младежите в Вроцлав преди 90 години, Рудолф Щайнер говори за Михаиловия празник – бъдещето прозвучава от едно споделено изживяване на надежда и на очакване: „Ние наистина трябва да стигнем дотам, че поклъващият живот на бъдещето, който можем да почувстваме в зародишна форма, да намери израз в едни празници на надеждата, празници на очакването... Не става въпрос просто за един неясен възторг чрез Михаиловата идея, а за едно съзнание, че сред хората трябва да се основе един нов свят на душите. Водещ тук е именно Михаило-

вият принцип. Споделеното изживяване е част от работата за един Михаилов празник, в който може да живее духът на надеждата, духът на очакването.“(4)

Утвърждаване въз основа на духовно познание

Надеждата и очакването като израз на утвърждаването на света – ние бихме искали да поставим тази тема на годишната в следния контекст: Азът, който се свързва със света в познание, един езотеричен живот, който може да служи на човека и на утвърждаването на света.

Духовното познание като основа за утвърждаването на един свят, който е забравил духа, но който иска да бъде познат в духовния си елемент – ние ви пожелаваме една добра година на работа с тази тема!

Констанца Каликс,
За Ръководството на Гьотеанума

(1) „Христос слезе за всички човешки същества и само чрез нашето чувство свързано с всички останали ние принадлежим на земята. По-дълбокото разбиране на Христос произтича от нашите усилия да постигнем пълна и цялостна връзка с тях.“ (Рудолф Щайнер „Кармата на професията“ (Събр. съч. 172, 27 ноември 1916 г.)

(2) Рудолф Щайнер: „Михаиловата мистерия“, „Мировите мисли в Михаил и Мировите мисли в Ариман“, 16 ноември 1924 г., Лондон.

(3) Пак там. Продължението гласи: „И като контраст, имагинацията на Ариман: По своя път Ариман иска да изтръгне от времето пространство. Около него е тъмнина, в която той проектира лъчите на собствената си светлина. Колкото повече постига целите си, толкова по-смразяващ става студът около него. Той се движи като едни свят, който е сгъстен в едно единствено същество – неговото собствено същество – и утвърждава себе си само като отрича света. Той се движи сякаш носи със себе си страшните сили от тъмните пещери на земята.“

(4) Рудолф Щайнер, лекция от 9 юни 1924 г. в „Задачата за познание на младежта“ (Събр. съч. 217а)

АЛХИМИЯ НА СЕБЕПОЗНАНИЕТО

Рудолф Щайнер чувстваше, че битката със себелюбието не означава да се разрушат корените на егоизма, а по-скоро да се коригират деформациите. Корените на егоизма са в егото, а корените на егото – в духа. Силите на егото са потопени, вложени в индивидуалния човек. В едно позитивно развитие егоизмът се пречиства от отровата си, когато егото открие себе си на мястото, където преди е намирало само едно „ти“ или „той“. Сега „ти“ може да стане „аз“... Да се открие мястото, където егоизмът е оправдан, беше за Щайнер цел на нашата борба в областта на личното.

Той казваше: „Дори някой да е тръгнал по пътя на истината от дребен егоизъм, това не е толкова важно. Важното обаче е, че когато той влезе в областта на истината, трябва или да я напусне или, ако реши да остане там – да се откаже от ограничения си личен живот!“

Това обяснява защо за известно време той не само толерираше отявлени егоисти около себе си, но дори им обръщаше голямо внимание. Той вярваше в алхимията на себе-познанието и знаеше, че в някои случаи пътят към истината води през видимото изплуване на някой скрит порок.

Рудолф Щайнер се отнасяше с повече разбиране към греховете, родени от активност, отколкото към греховете, родени от мързел, небрежност и благополучие. Той често казваше „По-добре е да се мисли погрешно, отколкото да не се мисли.“

От време навреме в Антропософското общество се появяваха някои странни хора и той ги толерираше... От тях той също очакваше чудото на трансформирането.“

Из спомените на **Андрей Бельй**

Медитацията на кръста с розите заема централно място сред медитациите на Рудолф Щайнер, точно както Розенкройцерската мистерия заема централно място в неговите лекции и в неговия живот. Класическото описание на тази медитация е дадено в книгата „Въведение в тайната наука“, а настроението, което тази медитация може да създаде в нас е особено подходящо за периода около Великден.

На 25 декември 1907 г. Щайнер изнася лекция, посветена на недовършеното стихотворение на Гьоте „Тайните“ (Die Geheimnisse). В него Гьоте ни приканва да поемем по пътя на поклонничеството и ни показва вътрешното развитие по този път – пътят на езотеричното християнство. В лекцията си Щайнер казва „Това е едновременно Коледно и Великденско стихотворение“.

Групата, която се сформира тази година в София за 13-те Свети нощи се опита да изживее началото на „Тайните“. Сега го предлагаме на читателите в този брой на вестника като една възможност по художествен начин да навлезем във Великденското настроене.

Диана Ботушарова

ИСТОРИЯТА НА КАРТИНАТА „БРАТ МАРКО“

Фрау Хелене Рьошлинг помоли д-р Щайнер да ѝ даде тема за екслибрис и той ѝ предложи да вземе един мотив от стихотворението „Тайните“ на Гьоте – сцената, където брат Марко стои в съзерцание на Розовия кръст пред вратата на манастира. Херман Линде нарисова картина по този мотив. Тя изобразяваше западния вход на първия Гьотеанум, пред който стои монах. За тази цел архитектът на Гьотеанума Херман Ранценбергер позираше в ролята на „брат Марко“. След това картината беше прехвърлена на медна пластина. В началото, картината стоеше в стаята, където живеехме заедно с Фрау Рьошлинг в Дорнах, после тя е взе със себе си в Германия. Къщата, в която тя живееше там, била разрушена през Втората световна война. Много малко неща оцелели, но сред тях била картината.

ТАЙНИТЕ Гьоте

Една дивна песен тук се подготвя за много.
Чуйте я с радост! Споделете я с всички от близо и далеч!
Пътят ще ви отведе през планини и долини;
Гледката ту се скрива, ту се открива необятна и ведра,
И ако пътят свърне в хрусталака
И се заблудите, не се страхувайте,
Защото изкачвайки се упорито и с търпение
Целта ще приближим, когато дойде време.
Но никой, дори в дълбоко размишление,
Не ще разбули всички чудеса тук скрити:
Нашата майка земя ражда толкова цветя
И мнозина ще намерят нещо за възхита;
Някой може да ни изостави мрачен,
А друг ще остане да ни дава кураж:
При всички странстващи поклонници идва пролетта,
Но на всеки различна радост носи тя.

Изтощен до изнемога от дългия и труден път
Предприет с мотиви най-висши и чисти,
Един поклонник на име брат Марко излиза от гъстака
С тояга в ръката, стъпките му да подкрепя,
Пётимен за къшей хляб и глътка вода,
В една прелестна привечер стига до тиха поляна.
Гористи проходи надежда навяват
Отдих да намери под някоя гостолюбива стряха.

Но ето че пътят започва да се губи,
Нагоре из планината стръмно да се вие.
Той го следва и се изкачва все по-високо и по-високо,
Криволичейки под надвисналите канари,
Докато отново, облян от топлата слънчева светлина
Се обръща назад, за да види колко път е изминал.
Накрая зърва пред себе си върха

И това му вдъхва искрена, дълбока радост.
 До него слънцето залязва с блясък тържествен
 На трона си от облаци на здрачаващото се небе.
 А сега към върха! За целия изнурителен път
 Той се надява там горе да получи награда.
 Високо над земята, може би ще съзре
 Човешки дом пред него да се извисява.
 И докато се качва все по-нагоре, о звук ободряващ!
 Мелодията на камбанен звън слухът му долавя.

И ето че е вече на върха,
 Под него лек склон и ливада лежат.
 Спокойният взор се прояснява от вътрешна наслада;
 Изпълнен с радост той съзира пред гората
 Един внушителен дом сред зелена поляна,
 Обагрен от последните отблясъци на залеза.
 Той приближава, прекосявайки тревата росна
 До манастир осветен от блещукащ фенер.

Стига до входа на тихия дом,
 И душата му изпълват надежда и мир.
 Върху арката оформила вратата
 Съглежда символ в тайнственост обвит.
 Потъва в размисъл, мълви молитвени думи,
 Дълбокото сърдечно преклонение да изрази;
 Дълго размишлява: Какво този знак означава?
 Слънцето е вече залязло, камбанният звън е заглъхнал.

Знакът, който той вижда издигнат тук нависоко,
 Утеха и надежда на целия човешки род носи,
 Хиляди за него дават обет и с живота си бранят,
 Пред него с жар човешката душа се моли,
 Знакът, който срази на смъртта горчивата мощ,
 Който на безчет победни знамена се развява:
 Освежаваща сила се влива в краката натезали,
 Той вижда кръста и свежда глава.

И отново почувства вярата на всичко живо по земята,
 Спасителната сила вляла се в нея;
 Но гледайки, усеща как душата му докрай
 Се изпълва с нещо ново, непознато:
 Кръстът е с рози обвит.
 Кой сложи розите на кръста?
 Обгърнат с венец от цветове,
 Разтворени щедро, като че ли нежността си
 Искат на твърдото дърво да дарят.

Около него се реят светлина и облаци сребристи,
 И сякаш към небето кръста с розите понасят,
 А от центъра на кръста блика свят живот –
 Един троен лъч оттам е изгрял;
 Но уви, нито дума не придружава знака свещен,
 Значението на символа ясно да посочи.
 Тъмната сивее и става все по-гъста,
 А странникът стои,
 потънал в размисъл молитвен.

.....

Малко след смъртта на Фрау Рьошлинг, дъщеря ѝ ми писа, че не знае какво да прави с картината и ме попита дали искам да ми я изпрати. Приех предложението ѝ с голямо удоволствие и тя веднага я изпрати. След известно време дойде съобщение от ж.п. гарата в Базел, че за мен е пристигнала една картина и че трябва да отида да я прибера. Дълго я търсих в различни офиси и накрая я намерих захвърлена в един ъгъл под купчина други пратки без опаковка, със счупена рамка и стърчащи от нея парчета стъкло. Занесох я на митничаря, който я изгледа с отвращение, но после реши, че е маслена картина и като такава ще струва няколкостотин франка. Обясних му, че картината е рисувана в Дорнах и че на нея ясно се вижда първия Гьотеанум. Той заяви много неучтиво, че няма как да знае и че ако не мога да докажа, че картината е от Гьотеанума, ще трябва да платя мито за нея. Аз много се натъжих, защото как можех да си позволя да платя такава сума, а и как да намеря доказателство за произхода на картината? Тъкмо когато щях съвсем да се отчая, зададе се един носач с лампа, почти като стареца от Гьотевата приказка. Той се сепна, като видя картината и извика радостно:

– Ах, чудесно, това е първият Гьотеанум. Толкова хубава сграда беше. Срамота е, че изгоря.

– Значи, познавате тази картина? – попита митничарят.

– Разбира се, че я познавам – отвърна възрастният човек. – Аз работих в Дорнах доста години, д-р Щайнер беше толкова мил човек. Той ми даваше, не само на мен, много съвети, и много помагаше на всички. Никога няма да го забравя!

Митничарят беше видимо впечатлен от това, което чу и ми каза:

– Ами, щом е така, можете да си вземете картината.

Толкова бях благодарна на възрастния човек! Стиснахме си ръцете като стари приятели, намерили се отново след дълги години. Той не искаше нищо да приеме в знак на благодарност и беше много щастлив, че е могъл да помогне. Така аз се прибрах къщи с ценната картина – и тя виси тук до днес, почистена и с нова рамка, и носи много удоволствие и удивление на всички, които ме посещават.

Из спомените на **Илона Шуберт**

Илона Шуберт (1900-1983 г.) е една от първите евритмистки, с която запознахме читателите в бр. 36 на „Антропософски вест“ от 2012 г.

„ПОКАЖИ МИ ЕДНО ЕЛЕМЕНТАРНО СЪЩЕСТВО“

Франк Бурдих е роден през 1967г. в гр. Дюлмен, Вестфален. Учи химия и биология за преподавател в Мюнстер. На 25 годишна възраст се среща с антропософията и стъпва на

антропософския път на познание. През 1996г. става член на Антропософското общество През периода 1998 – 2011 г. преподава химия, биология и информатика в горните класове на Валдорфското училище в Крефелд. През 2006 г. става член на Първи клас в Свободното училище за духовна наука. От 2007 г. води семинари за осъзнаване на свръхсетивни възприятия. От 2011 г. се отдава изцяло на духовно-изследователска дейност. От 2012 г. ръководител на компания за приложни духовни изследвания със седалище в Диперц. Освен това е експерт в института за ракови изследвания „Хиския“ в Арлесхайм.

Добър вечер, дами и господа. Съжалявам много, че не мога да ви поздравя на вашия красив език, но се радвам, че ще има компетентен превод. Аз отдавна съм консултант и ръководител на едно сдружение за приложни духовни изследвания, т.е. фирма, която предлага като услуга свръхсетивното възприятие.

Тази вечер ще ви разкажа за нашата съвместна работа с елементарните същества. И тъй като това е малко необичайна тема, бих искал да ви се представя малко по-подробно, за да разберете защо мога да застана сега пред вас и да говоря на тази тема.

Моето предприятие се крепи на три стълба – единият е семинарите, които провеждам аз за обучение възприемането на свръхсетивното, използвайки методиката и практиката на свръхсетивните възприятия. Това правя в единични тренинги за свръхсетивно възприемане с отделни хора, които идват при мен, за да им помогна. Основният стълб е свръхсетивното изследване. Това означава, че намираме заедно решенията на въпроси във връзка със свръхсетивното, поставени от някои антропософски предприятия. Моят основен възложител е институтът „Хиския“ в Арлесхайм, където се произвежда препаратът „Искадор“, и това се прави съвсем точно по указанията на Рудолф Щайнер. За тази цел е създа-

дена една много сложна динамизирана машина и разбира се, хората са заинтересовани да разберат дали тя наистина има въздействие. Трябва да се знае как действа „Искадор“, как трябва да бъде преработен, за да има ефект върху пациентите. Имам обаче възложители за изследвания и в хранително-вкусовата промишленост, които искат да знаят как действа една машина за обработка на тесто и какви етерни качества може да внесе маята в тестото например. Имам и поръчки за изследване на въздействието на техническите уреди върху човека, например въздействието на мобилните телефони и Wi-Fi върху хората и върху всичките елементарни същества и ангелския свят.

Сега искам да ви разкажа как се стигна до всичко това. Аз нямам вродена способност за изследване на свръхсетивното. Преди около 20 години срещнах антропософията и я възприех като духовен път за развитие. Искам да ви разкажа как се случи това.

Бях съвсем нормален студент по химия, учех и биология. Тъкмо като химик човек придобива едно особено усещане, че има власт и сила, и започва да вярва, че може всичко да постигне. Бях изявен материалист, знаех какво е дърво, пластмаса, камък и как функционира всичко. Струваше ми се обаче така, че се разболях от невродермит, може би познавате това ужасно заболяване на кожата. Опитвах всичко и в един момент някой ми даде неочакван съвет „Я иди на класически хомеопат“. Бях в нужда и отидох. Усетих веднага, че първото средство, което ми даде, по някакъв начин започна да действа. Много неща се задвижиха, неща, които първоначално не бяха свързани с невродермита, а след година и половина изчезна и самият невродермит. Тогава, с оглед на моите занимания трябваше да призная, че аз като химик не мога да разбера това. От любимите ми молекули нямаше нито една.

Стана ми ясно, че трябва да се преориентирам. Струваше ми се така, че в университета дойде един професор по педагогика и изнесе няколко семинара за антропософския образ на човека като основа на валдорфската педагогика. А аз не знаех нищо нито за антропософията, нито за валдорфската педагогика, но този човек ми беше симпатичен и поисках да се срещна с него. Когато отидох при него на консултация, го попитах дали не може да ми препоръча книга за антропософската медицина. Тогава той отиде до полицата с книги, извади „Теософия“ и каза: „Ами, започнете с това“. Така и направих. Това ме развълнува, грабна ме и така стъпих на този път.

Това е едната част от цялата история. Има и друга важна част. Горедолу по това време, един ден, както си четях „Теософия“, седнал на бюро-

то, внезапно усетих, че до рамото ми има нещо. Но нищо не се виждаше. Бях изумен, че когато се движех в стаята, това нещо не се преместваше с мен. Усетих някаква сянка върху ръката си, но видимо нямаше такава. Сякаш можех да пипна невидима стена, която преминаваше през стаята ми. Това беше доста странно, но след около три дни имах усещането, че вече мога тъй да се каже и да видя тази невидима стена. Не с очите си, това беше напълно ясно, а със съзнанието си. Нямах никакво понятие, с което да нарека това. Но за мен то беше нещо съвсем ясно възприемаемо, все едно че сипвате захар в чаша с вода и без да я движите, виждате как в нея се изкачват различни плътности. Това беше нещо подобно. Тъкмо четях в „Теософия“ за свръхсетивното и установих, че мога да възприема нещо свръхсетивно. Това беше едно съвсем първоначално етерно възприятие. В „Теософия“ пишеше, че антропософията е един духовен път на развитие. И тогава си казах: „Да, ще опитам“ с усещането, че това е подходящо за мен.

Тогава започнах да чета различни лекции на Шайнер и си избрах подходящи за мен мантри и упражнения. Често ме питат кои мантри и кои упражнения съм избрал. Трябва да кажа, че избрах просто тези, които ми харесваха, които ми казваха нещо, тези, които ми говореха, при които имах чувството „Аха, така е!“. И мисля, че точно това е важното, да видите кое е подходящо за вас самите. Тогава – искам да подчертая това, защото е важно – аз се упражнявах непрекъснато и това постоянно ме занимаваше.

През следващите 12 години продължих с упражненията, въпреки че нищо повече не се случваше. Но аз имах доверие, че се намирам на правилния път. След 12 години започнах да виждам структури, които обикновено не се виждат. Тогава бях валдорфски учител и на едно учителско събрание изведнъж почувствах, че виждам нещо около моите колеги, някакви сфери. Също и в природата или в църквите можех да виждам определени структури.

Важно е да се каже, че за такова отваряне е необходимо време. Време, за да се разбере – аха, това е един починал, това е един ангел, а това е едно елементарно същество. Защото на тях не висят табелки. А и самите структури могат да бъдат доста сложни. Ще ви дам един пример. За мен беше важно да се срещам с хора, които също имаха такива възприятия. Присъединих се

към една група за лечение на града Кьолн. Това не беше антропософска група, а група, която работеше със свръхсетивни структури за изцелението на Кьолн. Тази група беше езотерично прекалено шарена, затова останах само една година в нея, но това ми донесе една много важна среща.

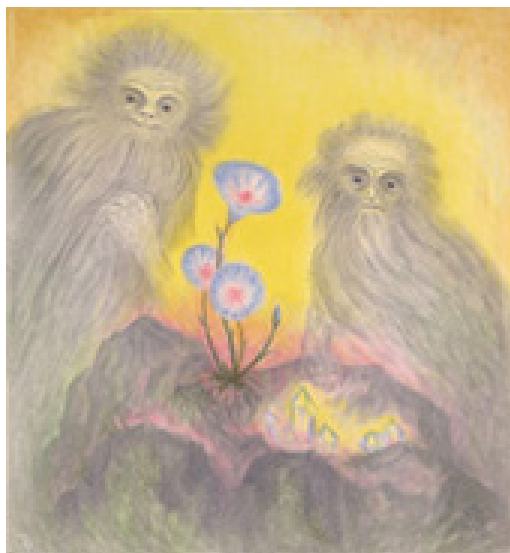
Веднъж, ръководителят на групата каза, че може да възприема елементарните същества. Това ми се стори твърде интересно, макар че нямах точна представа за какво говори. Беше ясно, че това са определени структури в природата. Един ден, ние се озовахме заедно в гората и аз го помолих: „Покажи ми едно елементарно същество“. „О, няма проблем, ето там!“ Аз погледнах натам и му описах какво възприемам, а после и той описа какво възприема. Нещата, които възприемахме бяха съвсем различни.

Сигурно разбирате, че това беше един важен момент в моята биография. Не можех да кажа: „Добре де, това са глупости!“ За щастие, този човек беше така подготвен езотерично, че ми каза: „Да, това е напълно нормално. Ти виждаш етерната част, а аз – астралната.“ Т.е., той ме мотивира да продължа по този път.

Аз продължих да се упражнявам и установих, че има и две други нива. И сега разбрах – антропософията е светоглед за свръхсетивното, което изгражда физическия свят. Разбрах също, че има духовен път, но как може той да бъде обяснен с науката? Науката има метод, който обяснява ясно, който подлежи

на конкретно описание. Тъй като такова възприятие не пада от небето или като се гледа в кристална сфера, а има ясен душевно-духовен жест, който води човека към такова възприятие. Сега аз започнах да възприемам себе си при свръхсетивното изследване. Опитвах се да опиша какво точно правя и в какво точно се състои този жест.

Така търсех методиката, разширявах способността си за възприемане, изследвах методиката на свръхсетивното възприемане. И когато се обръщам към резултатите от изследванията ми от преди 5-6 години, разбирам, че тогава съзрявах етерно, астрално и духовно. Сега зная, че свръхсетивното изследване може да става по 10-12 различни начина. Всъщност, има 4 етерни начина, 1 до 3 астрални нива и 5 деваканически или духовни нива. Т.е. аз изследвам така, че зная съвсем съзнателно какъв вътрешен жест да направя, за да имам конкретно етерно възприятие. И така мога стъпка по стъпка да изследвам всичко, което

Гноми -- Герхард Райш

означава, че всичко, което желяем да наблюдаваме свръхсетивно, може да бъде описано на различни нива. Например, като сравняваме сока на белия имел с „Искадор“ може да се установи, че те са напълно различни, въпреки че разликите се възприемат само динамично. По същия начин, когато разглеждаме хомеопатичната сяра (сулфур) С 200, както пише на шишенцето, къде е действително сярата? Това означава, че аз мога да сравня елементарна сяра и хомеопатичната сяра и да видя къде имат духовно еднакви неща, и къде има разлики. Или да се проследи при производството на „Искадор“ какво става с етерните качества, когато препаратът влиза в ампулите. Всички тези неща са сравними и могат да бъдат описани.

Когато говорим за елементарни същества, това трябва да се подкрепя с примери. Рисувам лошо, но тук ще се опитам. Ние хората, имаме физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло и сме поставили единия си крак във вратата на духовния свят. Ангелите нямат физическо тяло, иначе щяхме да го видим, но тъй като са най-долната йерархия, те имат астрално тяло. Имат и едно тяло в духовния свят. Когато говоря така, говоря само от собствените си възприятия. Когато цитирам Щайнер, ще посоча това изрично. Елементарните същества имат астрално тяло и етерно тяло. Нашето тяло е на физическото ниво, а мисленето ни става на духовно ниво. Тялото на ангелите, напр. на нашият ангел-хранител, е на духовно ниво, а мисленето му е още по-високо. Тялото на елементарните същества е на астрално ниво, това е много важно, тяхната телесност е астрална, те имат емоционално, чувствено качество.

Рудолф Щайнер казва нещо особено, което не е мое възприятие, но аз чувствам, че с това може да се работи. Тяхното мислене се намира на физическо ниво. Това означава, че всичко, което се случва на физическо ниво, процесите на живота, растежът и т.н. са мисли на елементарните същества. Например, мисълта за гравитационното поле, за падането, е мисъл на елементарното същество на гравитацията. Следователно, физиката принадлежи към биологията на поведението на елементарните същества.

Сега става малко абстрактно, но действително е така и бих искал да подчертая нещо много важно и да ви насърча по пътя към свръхсетивно-

то познание – не е трудно да се срещнем с елементарните същества. Когато човек се доближава до свръхсетивното възприятие, може да направи грешка. Ние си мислим, че то е много далеко. Но около нас е пълно с най-различни структури и ние не можем да направим крачка, без непрекъснато да ги срещаме. Осмелявам се дори да кажа, че ние сме се отучили да ги възприемаме. При това нямам предвид имагинацията в смисъла на Рудолф Щайнер, а едно възприемане на емоционалното качество, каквото представлява примерно съответното същество.

Ние също до голяма степен сме свръхсетивни същества, но имаме и физическо тяло, т.е. когато се срещаме, ние пристъпваме и в сферата на астралните си тела, и тогава много точно забелязваме дали това ни харесва или не. Можем да го определим като резонансно явление. По същия начин можем да срещнем и всяка астралност, която пресича пътя ни.

Най-простият пример е, когато застанем срещу едно дърво. В едно дърво има безброй много елементарни процеси, които го поддържат живо, или безбройно много процеси, които се носят от елементарните същества. С други думи, не съществува дърво, около което да не са се събрали милиони такива елементарни същества. Трудно е те да бъдат разграничени – това е нещо като коктейл от настроения, който се изправя срещу човека. Това е един свят от елементарни същества, който е организиран йерархично, както и ангелският свят, така че за всяка взаимовръзка има по едно същество, което отговаря за нея. Ние трябва да осъзна-

ем тези взаимовръзки.

Например, социалните процеси между хората са свързани с ангелите. При природните взаимовръзки, като например при дървото, има едно голямо елементарно същество, което държи всички процеси на това дърво в съзнанието си. Пробвайте, когато се приближавате към едно такова дърво, къде започва това дърво за вас, къде усещате, че навлизате в неговата сфера, и аз ви гарантирам, че със сигурност ще навлезете в астралното тяло на това голямо елементарно същество, което носи дървото, най-малкото там, където започва короната му. Когато навлезете там с астралното си тяло и със сърдечната си област ще усетите, че започва нещо, започва емоционалното качество.

Ундини -- Герхард Райш

Всъщност, имагинативното виждане съвсем не е същото, то е резултат от собствения духовен път. Но това е един вид качество, което можем да усетим с нашето собствено качество. Това е много по-просто, отколкото обикновено се смята. В семинарите, които правя, се опитвам да дам такива упражнения на участниците, които са подходящи за техните умения.

Обещах ви, че ще ви разкажа за съвместната работа с елементарните същества. Ще ви дам пример от научно-изследователската ми дейност.

Един голям възложител има хлебопекарна за биохляб. На ден там се произвеждат по 30 тона биохляб от биодинамично производство. За тази цел се използват големи пещи. Във всяка от тях, която е голяма почти колкото тази стая, се събират 700 хляба. Имат и 14 по-малки пещи, като под по-малки разбирам малко по-високи от човешки бой и 3 метра на дължина.

Както за природните взаимовръзки има елементарни същества, така има елементарни същества и за техническите взаимовръзки. Логично е да се каже, че те отговарят за технологичните процеси. За всеки технологичен процес има едно голямо елементарно същество, което държи в съзнанието си процеса. Тук ще нарисувам пещите, гледани отгоре. Тук има стена. Аз минах покрай всички пещи и погледнах елементарното същество, голямото елементарно същество на всяка от тях.

Както знаем, при нас астралността е оцветена по различен начин в зависимост от настроението ни. Така е и при елементарните същества. На едно място настроението беше добро, на друго – лошо. Тук при голямата пещ – беше добре, там по-лошо, там отново добре и там отзад съвсем лошо.

Не е ли лудост някакъв човек да се разхожда покрай пещите и да усеща настроението на елементарните същества? А и с право може да се запитаме: добре де, има ли това някакво значение? Ние обаче видяхме, че едно и също тесто се слага по едно и също време в пещи с различно настроение на елементарните същества, хлябът се пече, и накрая с удивление установихме, че качеството на хляба беше съвсем различно. Преди всичко беше различно етерното качество. Това означава, че в пещите се вкарва едно високо биодинамично качество „Деметра“, и в едната то стига до пълно разгръщане, а в другата – не. Както знаем, нас ни изхранва не физическото в хляба, а жизнената, етерната сила в него. Т.е., във връзка с нашето изхранване, тези хлябове са много различни. Дадох

и на другите да опитат от различните хлябове, без те разбира се да знаят какво точно опитват, и 8 от 10 души установиха разликата. Качеството на хлябовете със сигурност беше свързано с настроенията на елементарните същества.

Задах си въпроса: на какво могат да се дължат тези различия? Разговарях с ръководителя на производството и с управителя, които не са антропософи. Допълнително им обясних, че те трябва сами да възприемат, не просто да ми вярват, а да могат да го преживеят. На всеки един отделно му казах: „Опитай се сега да се срещнеш с тази пещ така, както се срещаш с друг човек и ми опиши какво изпитваш, и мини към следващата пещ.“

Следващата стъпка беше да се разбере откъде наистина идва тази разлика. След като проучих работния процес, намерих решението. Разгледах технологичната линия – тук е основният вход, тук минават количките, тук се оставят да стоят в коридора пред пещта. На това място „изтупват“ формите, за да излезе хлябът. Тук има мивка, а тук са напитките. Тук има проход, където

минават хора, а тук се оставят количките за зареждане, в които се поставят хлябовете преди да бъдат вкарани в пещите.

Открих, че на всички места, където има хора, елементарните същества се чувстват добре и хлябът става вкусен. А отзад, където са оставени количките, пътят до пещите е препречен. Т.е. навсякъде, където ние съзнателно присъстваме, ние имаме добро въздействие върху елементарните

същества. Следващият въпрос беше разбира се, какво да се направи. Не мога да кажа на пекарите, ами от сега нататък обръщайте внимание на елементарните същества на пещите така и така. Ние избрахме един тристепенен път.

Първата стъпка беше, че отпразнувахме Бъдни вечер в пекарната, макар и в един тесен кръг, но по начина, по който обичаме да правим това – със свещи, сладкиши, музика и песни – пред пещите – четохме историята на Коледа от Библията и медитирахме. Празнувахме така, че да изпитаме самите ние вътрешно въодушевление, изпитвахме дълбоко християнско чувство в сърцата си към нещата, които правихме. Трудно е да се опише. Чрез това, че създадохме едно етерно настроение, можахме да накараме елементарните същества да съпреживеят. Така ние инспиративно, съвсем съзнателно, свръхсетивно се обърнахме към съществата на пещите, за да ги доведем до хляба, имам предвид да ги направим съпричастни на целите на пекарната. Резултатите

Силфи -- Герхард Райш

бяха наистина впечатляващи, защото накрая усещането навсякъде беше много добро.

Какво направихме всъщност? Ние взехме съществата в нашето съзнание и ги издигнахме на едно по-високо ниво. Ние самите се развихме, но взехме със себе си и съществата. Да правим тези неща съзнателно е нещо, което Рудолф Щайнер нарича „*одухотворяване на света*“. В нашето съзнание ние вземаме всички същества, мислим за тях. И това е едно съвсем малка стъпка напред в съвместното развитие на света. Ние трябва да знаем, че като хора поемаме отговорността на конкретното място. Аз минавам като лекар веднъж в седмицата и наглеждам тези същества. С това по-високо съзнание, те имат по-голямо очакване към нас, очакват по-голямо внимание от нас.

Ако през деня хлебопекарите се скарат в пекарната, вечерта аз го разбирам по настроението при пещите. Това е конкретна случка. Една вечер настроението на пещите беше чудесно, а на следващата вечер – мрачно. Попитах един от пекарите какво се е случило през деня. Оказа се, че единият пекар взел една везна и я хвърлил от масата, защото се ядосал, а след това ръководителят производство много му се карал. Същият ден един друг пекар пресолил едното тесто, а пък другото оставил без сол. За една такава пекарна това означава да се изхвърлят около 500 кг тесто. Така че естествено настроението на ръководителя производство е било много мрачно и потиснато.

Аз ви казах, че става въпрос за един тристепенен процес. Т.е. не е достатъчно само да се даде импулсът, а трябва да се създаде ново отношение.

Втората стъпка се отнася за директора на предприятието и ръководителя производство, които всеки ден минават и правят контролна обиколка, т.е. да видят, така да се каже, как вървят пещите. В действителност, те би трябвало да се обръщат с вътрешно чувство на благодарност към елементарните същества.

На третата степен започнах да преподавам семинари за хлебопекарите, за да мога внимателно да им покажа, че може би има и нещо друго извън физическото. Същото можете да правите и вие с вашите уреди въщи, защото елементарните същества държат в съзнанието си техническите процеси и настроението на тези същества въздейства върху работата на уредите. Може да ви се струва несериозно това, което ви казвам, но

аз карам една кола на 22 години, изминал съм с нея повече от 400 хиляди км и тя продължава да работи добре. Аз съм убеден, че това е възможно само заради изключително доброто отношение, което имам с нейното елементарно същество. Но сега ви казвам съвсем сериозно, че мога да забележа по определено настроение на елементарното същество на двигателя кога трябва да сменя маслото. Защо да не благодарим на пералната машина например за добрата работа, която върши за нас? Убеден съм, че това ще има положително въздействие.

Става дума за принципно доброто отношение към тези същества. Мога да ви кажа, че най-големият подарък, който можем да направим на тези същества, е да се обърнем съвсем съзнателно към тях. Често съм забелязвал, при различни поводи, при различни случки, че тези същества се нуждаят от нас. Не става въпрос да правим кой знае какво, да предприемаме някакви специални

стъпки, а просто да мислим, да вземем в съзнанието си присъствието на тези същества.

Едно от най-хубавите ми преживявания като свръхсезитивен изследовател беше в Еквадор, на 4000 метра надморска височина. в един природен резерват, където нямаше жив човек. Тогава седнах на един камък, извадих хармониката си и казах: „*Сега ще посвирия за вас, елементарни същества*“. И мога да ви уверя, че имах една изключително благодарна публика. Не беше

толкова важно самото свирене на хармоника, а импулсът на обръщането към тези същества.

Опитах се да си изградя един навик за това, да вървя из света със съзнанието, че тези същества ги има. Нека да не забравяме, че тези елементарни същества подготвят за нас света, в който ние се инкарнираме отново. Но защо въобще се инкарнираме? Не можем ли да си останем на сухо и топло в духовния свят? Защото трябва да се преборим с тези трудности, да вървим по нашия път, да се развиваме физически. Същото правят и елементарните същества по поръчение на духовния свят.

Ние, хората можем да изпълним задачата си и да издигнем това в съзнанието си, като по този начин ще помогнем на развитието на целия свят, и то в сътрудничество с елементарните същества.

Саламандри -- Герхард Райш

11 декември 2013 г., София

Консекутивен превод: *Рашко Тачев*

Превод от фонограмата: *Катя Белопитова*

„КОПИЕ, ЗАХВЪРЛЕНО С ЛЮБОВ“

450 години от смъртта на Микеланджело

Точно преди сто години – на 08.01.1914 г. – Рудолф Щайнер изнася лекция, посветена на великия италиански ренесансов скулптор, художник, поет и архитект Микеланджело, в която разглежда неговата личност в контекста на историческата и духовна еволюция на човечеството. „Може би един от най-добрите начини да се достигне до разбиране за еволюцията на човешката история е да се изучават значимите епохи и големите майстори на изкуството.“ Какъв е приносът на Микеланджело в развитието на духовния живот на запада?

Щайнер често говори, че в предхристиянските епохи качествата и цялата конституция на човешката душа се различават значително от по-късните

времена. Микеланджело живее през XVI век и ако го разгледаме във връзка с колегите му живели в по-ранни времена, по специално с древногръцките скулптури ще открием подобни разлики. Древногръцката скулптура ни въздейства със своите изящно изваяни фигури по един особен начин. „Това създаване на формата е възможно за гърците, защото в душата им живее нещо, което не идва непосредствено от техните физически сетива. Те носят в себе си едно вътрешно усещане – познание за начина, по който е изградено човешкото тяло.“ Като цяло, древногръцката скулптура дава израз на онова, което е в душата. „Докато древните гърци създават произведения на изкуството, чието въздействие сякаш идва от един друг свят, то Микеланджело поставя своите фигури в света, който обитаваме и ние.“

Още в началото на своето развитие той показва в рисунките си изключителното качество на гения. По късно интензивно изучава анатомия и усвоява структурата на човешкото тяло. „Така той постига чрез външните сетива и чрез внимателно наблюдение на външния свят онова, което у древните гърци живее като живо усещане.“ Това ни показва как се развива душата и как придобива нови способности, преминавайки от една епоха в друга.

„Времето, в което живее Микеланджело се счита за начало на нашата собствена епоха на материализма. Тогава сетивата на човека започват да се насочват навън. От друга страна, Микеланджело не би могъл да възплъти в творчеството си само онова, което външните сетива долавят. Той внася и нещо от епохата, в която душата е насочена повече навътре. Той изразява тази вътрешна задълбоченост с външни средства, развивайки усет за онова, което се крие отвъд видимото.“

Примери от творчеството на Микеланджело

Да разгледаме *статуята на Давид*. Той е показан в момента, когато осъзнава с кого трябва да се пребори. Изобразен е как държи прашката си в мига преди да изпълни своето намерение. По ранните художници, Донатело (1386

6 март 1475 – 18 февруари 1564 г.

– 1486 г.) и Верокио (1436 – 1488 г.) например, които също са правили статуи на Давид, го представят изправен, а в краката му лежи главата на Голиат. Микеланджело избира момента, когато душата осъзнава задачата си и на този момент е даден един външен израз.

През 1498 г., още сравнително млад, едва на 23 години, Микеланджело създава скулптурната композиция „*Пиета*“, която и днес може да се види в катедралата „Свети Петър“ в Рим. „Тази творба все още носи следите на италианската традиция идваща от Чимабуе и Джото. В нея дори има нещо от византийското изкуство. Ако се вгледаме и запитаме какво всъщност постига Микеланджело в тази творба, ще видим

как точното и реалистично изучаване на човешкото тяло е оказало влияние върху работата му. „Така той можа да създаде една скулптура, която беше равностойна на древногръцките, защото се беше научил да наблюдава заобикалящия го свят. От друга страна в нея се долавя християнският идеал като едно вътрешно качество на душата, едно постигнато настроение и съзерцание, защото той може да се вживее в онова, което е вътрешно, изразено като външна проява. При неговите Мадони ще видим това специфично качество в изображението на детето Христос. Той го представя доста по-раздвижено като поза в сравнение с негови по-ранни изображения.

Микеланджело е един уникален творец, изключително свързан със спецификата на своето време.

Мариана Николова

„*Копие, захвърлено с любов*“ е новоизлязлата книга от издателство „Персей“ по случай кръглата годишнина от смъртта му. Стихотворението по-долу е написано малко преди смъртта му.

През бурна шир и с лодка уязвима
достигна вече пътят ми човешки
до пристана: за добрини и грешки
душата тук ще бъде подсъдима.

Така фантазията ми любима,
превърнала през дните ми младежки
изкуството на идол – пълна с грешки
видях, от низки цели нелечима.

Любовни помисли – така примамни! –
защо сте ми пред тази смърт, която
ведно с плътта душата ще погуби?

Длето и четка – радости измамни!
Духът ми гледа Любовта, чиято
прегръдка върху Кръста ни залюби.

Превод: **Драгомир Петров**

КОГАТО АНТРОПОСОФИЯТА СТАНЕ КАУЗА НА ЖИВОТА 100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ВЕРА ГЮЛГЕЛИЕВА

ЗА МАМА

26 Януари 2014 г.

Днес мама щеше да навърши 100 земни години. Вера, която била наречена да се казва Катерина, на нейната баба, се родила в Кюстендил, в семейството на Марин и Тодора Гюлгелиеви. Когато кръщавали бебето, което било болно и не много силно, и свещеникът казал „Кръщава се Катерина“, дядото (бащата на Тодора) махнал с ръка и рекъл „Нека да е Вера, с вярата напред“. Така майка ми Вера заживяла с името си, но може би заради това, че е била първом наречена на баба Катерина, тя много я обичаше и над леглото ѝ до последно стоеше нейния портрет.

През 2003 г. мама започва да пише „Балада за Орфей и Родопи“. Намерих я след смъртта ѝ в едно тефтерче и искам да ви прочета малко от нея: „В най-тъмната доба на мрачна нощ, по-мрачна и черна от самия мрак, страданието прошепна на Родопи: Знай, че аз съм единствената врата към знанието, към истината свята. И в щастливите слънчеви дни на краткия си живот извиваше глас ясен и звънък Родопи, и понесе я вятърът из България и дочу песента ѝ звънка Северняка Харалампи из Севлиево. И като първороден помощник на баща си преполови пътя между Севера и Юга и свиха ново гнездо...“

Първото дете в новото гнездо било момче и го кръстили Маринчо, на дядо му от Севлиево Марин. Това е бащата на Вера, който макар и кръгъл сирак успял да завърши първият випуск на техническия отдел на Морското училище. Под негово ръководство са монтирани парните котли на най-големите предприятия в развиваща се България. Семейството му го следвало от място на място и малката Вера скъталла спомени от онези дни за хълмовете на Чепеларе, за Габрово и за много други места.

На 14 години Вера постъпва в Американския пансион в Ловеч и там се среща с Бъредин Джоселин – нейната първа духовна учителка и която остава най-добрата ѝ приятелка до края на живота ѝ.

Животът е бил благосклонен към моята майка, защото и е предоставил възможност да общува с много високо интелектуални, ерудирани, духовни и добродетелни българи: Фани Попова-Мутафова, Димитър Съселов, теософа Никола Трифонов, Никола и Цицилия Станишеви, епископ Партений и още много. На всеки от нас съдбата кръстосва пътя му с пътищата на много други хора, но колко от нас успяват да уловят мига, предоставен им от съдбата и да направят правилния избор. Мисля, че мама бе успявала да направи правилния избор.

Макар и рядко, и аз имах възможност да се докосна до някои от тези истински люде. Незабравими за мен са някол-

26.01.1914 – 16.05.2007 г.

кото срещи с Фани Попова-Мутафова. Отивахме с мама на гости в скромното ѝ жилище на бул. „Скобелев“, аз сядях на едно малко столче и слушах техния разговор. Много светлина излъчваше тази крехка, измъчена жена, но за мен тя беше красива като икона.

Или първата ми среща с видния български учен г-н Станишев... Бях млада, току що завършила университета, отидох при мама и там заварих г-н Станишев. Бях поразена от интелигентността му – рецитираше с вдъхновение сонети на английски, имаше изтънчен хумор, беше очарователен – такъв го помня и до сега. Аз знаех неговата история и се възхищавах от ведрия му дух и благодост. Имаше и много други срещи, но аз все още не съм сигурна дали

успях да почерпя поне малко от тях.

Не мога, а и не искам да се впускам в спомени за мамините приятели, учители и съмишленици. Те бяха много, някой от тях са тук сега. Когато се връщам назад във времето, разбирам по-добре това, което сме говорили, отколкото в ония млади години. И разбирам, че каузата на живота ѝ – „антропософията“ – наистина е път, който всеки сам трябва да извърви, и да я прилага на своето житейско поприще. Чрез майка ми аз се запознах с антропософските принципи в социалните дела и управлението. Колко съм успяла да ги осмисля, други ще преценят.

Мама имаше широка култура и дълбоки познания по българска история. Любовта и мъката ѝ за орисията на България са отразени в нейните книги и в спомените за достойните българи, които е имала честта да познава. Помни, казваше тя, че „човек се ражда, за да изпълни дълга към семейството, народа и родината си“. Тя обичаше България и страдеше заради трудностите, които тя преживява. Макар и да не живяхме непрекъснато заедно, сега разбирам за колко неща е оказала влияние върху мен и съм ѝ благодарна.

Много от вас може би са чели „В света на невидимото“ и сигурно разбирате, че всичко споделено от мама в тази книга е изживяна истина. В последните си години тя често разказваше за астралните си преживявания.

На една Бъдни вечер тя беше у дома, в Бояна. В къщи бяхме само моят съпруг, синът ми Гоги, когото тя много обичаше, мама и аз. Елхата блестеше, миришеше на тамян, а навън беше истинска снежнобяла Коледа. След вечеря седнахме да слушаме коледния концерт на тримата тенори. По едно време съпругът ми се качи да си легне и останахме само ние тримата. В един момент аз забележах, че мама пребледня, беше със затворени очи. Помислих, че е заспа, но в един момент тя като че ли спря да диша. Приблжих се до нея и се опитах да я събудя. Тя не реагира. Няколко

минути тихо я виках по име. Гоги се уплаши, но постепенно тя започна да се връща и без да отваря очи тихо каза: „Защо ме върна? Там беше светло и много бяло, а аз трябваше да си тръгна.“ След малко бавно се качихме в стаята, тя си легна и веднага заспа. На сутринта беше бодра и в добро настроение, и се пошегува: „Май пак не е било времето“.

Искам да завърша с пролога към Нейната книга *„В света на невидимото“*:

„Една нощ, една странна и красива нощ, а която не трябва да говоря в подробности, но през която научих твърде много, чух мъжки глас, който извика: „Нурика“. Цялото ми същество се изпълни с трепет и откликна на това име. Разбрах с дълбоко вътрешно разбиране, че аз съм Нурика от главата до петите, и отговорих веднага: „Ето ме, Наставниче!“ Така научих, че моето вечно име е Нурика.“

Аз съм сигурна, че Нурика е около нас и ѝ се покланям.

Евка Развигорова

26.01.2014 г., София-Бояна

НА ВЕРА С ЛЮБОВ Иванка Кирова

С голямо възлание присъствам на тържеството в памет на Вера Гюлгелиева, която днес ще да навърши 100 години, защото тя беше една от най-важните личности в моя живот. Тя беше мой Учител, водач по пътеката на духовното познание, скъп приятел и съветник.

Вера Гюлгелиева е основоположник, пионер във въвеждането и разпространението на духовната наука Антропософия в България, наред с Димо Даскалов. Превела е на български език над 120 книги на основателя на антропософията д-р Рудолф Щайнер.

Вера създаде у нас не само работни групи за изучаване на духовната наука, но цял антропософски поток. Това беше нейната кауза и тя отдаде целия си живот на тази кауза. Много хора, които жадно търсят научно обяснение на свръхсетивни преживявания, достигаха до антропософията именно чрез Вера. Аз съм една от тях.

Вера беше строга и взискателна, както към себе си, така и към нас – учениците ѝ. Тя изискваше, но и вдъхновяваше, поощряваше, оценяваше усилията ни. Вера ме стимулира да разпространявам антропософията чрез публични лекции и да напиша книгите *„Духовните тела в теб“* и *„Природосъобразен живот – 1001 въпроса и отговора“*.

Вера Гюлгелиева беше смел боец и отстояваше антропософската кауза въпреки заплахите и натиска, на кой-

то беше подложена от службите на VI управление на ДС. В дома ѝ два пъти правиха обиск, за да конфискуват преведените книги. Но тя не се уплаши. Гарсоньерата ѝ беше център на духовна просвета, публична библиотека.

Тя създаде и малко издателство *„Изис София“* за антропософски преводни книги, както и друга художествена литература.

Вера Гюлгелиева беше талантлив, блестящ писател. Тепърва ще се оценява литературното ѝ творчество. Тя написа драмите *„Критични моменти в българската история“*, *„Сборниците разкази „В света на невидимото“*, *„Легенди за Каменград“*, *„Спомени за достойни българи“*, *„Седем притчи за любовта“* и др. Тя беше истински учен, с дълбоки познания по българска история, особено в областта на боготилското духовно течение.

Вера Гюлгелиева се е запознала с антропософията от учителката си по английски език в американския колеж в Ловеч – Бъредин Джоселин. Тя си кореспондираше с Джоселин, която след завръщането си в САЩ продължила да развива антропософска дейност. Вера преведе на български език и издаде нейните книги *„Граждани на Космоса“* и *„Познай себе си, гражданино на земята“*.

Щастлива съм, че тридесет и няколко години споделях приятелство и духовна общност с толкова извисена личност, която ми даде духовна опора, познание и мироглед.

Малко преди смъртта на Вера, разбирайки желанието ѝ да продължим работата в група, на 21 декември 2006 г. аз и няколко приятели основахме антропософски кръг *„Аристотел“*. Оттогава насам тя е духовен патрон на нашия кръг и помага на работата ни.

В памет на Вера Гюлгелиева ще кажа едно стихотворение, написано от моя съпруг и антропософ Михаил Кендеров, което тя много харесваше.

В памет на Вера Гюлгелиева ще кажа едно стихотворение, написано от моя съпруг и антропософ Михаил Кендеров, което тя много харесваше.

Лъчът, изпратен да обходи
твоята душа
не се завърна,
потъна в нейната безкрайност.
Тогава как да я обгърна,
безсилен със ръце и благослов?
Шепот от Всемира ми отвърна:
Със Любов.

Михаил Кендеров

ЕДИННО АНТРОПОСОФСКО ОБЩЕСТВО**ПОКАНА ЗА ОБЩО ГОДИШНО СЪБРАНИЕ
НА 12 АПРИЛ 2014 Г. В ГЪОТЕАНУМА**

Уважаеми членове,

Сърдечно ви каним да присъствате на Общото годишно събрание на Единното антропософско общество в Гъотеанума, Дорнах, Швейцария. Това събрание се провежда в съответствие с член 7, алинея 1 от нашия Устав. Тази покана се отнася до всички членове чрез оповестяването ѝ във вестника на Обществото според изискванията на член 14 от Устава.

Събранието ще се проведе в Гъотеанума, Дорнах, Швейцария на 12 април 2014 г. от 9:00 до 18:30 часа. Планира се обедна почивка от 12:45 до 15:00 часа.

**ПОКАНА
ЗА ВЕЛИКДЕНСКИ ПРАЗНИК
2014 г.**

Управителният съвет на Антропософското общество в България кани всички членове и приятели на Великденски празник, който ще се проведе на 6 април 2014 г. (неделя) в зала 2 в хотел Рила, ул. Калоян № 6, София
10:30 Музикално-поетично откриване
Почит за нашите мъртви
11:00 „1914 година в живота на Рудолф Щайнер“, лекция от Д. Димчев
Обедна почивка.
След обедната почивка Антропософското общество в България ще проведе редовното си Общо годишно събрание в съответствие с обявения вече дневен ред.

ЗАПОВЯДАЙТЕ НА ПРАЗНИКА!

**ПОКАНА
ЗА РЕДОВНО ГОДИШНО ОБЩО СЪБРАНИЕ
НА АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО
В БЪЛГАРИЯ
2014 г.**

Управителният съвет на Антропософското общество в България уведомява всички членове на Обществото, че свиква редовното общо годишно събрание на 06 април 2014 г. (неделя). Събранието ще се проведе в зала 2 в хотел Рила, на ул. Калоян № 6, София

Начало на Общото събрание – 13:00 ч.

ДНЕВЕН РЕД:

1. Доклад от Председателя
2. Отчет за приходите и разходите
3. Обсъждане и изказвания по докладите и дейността
4. Избор на нов състав на Управителния съвет (УС) и председател.
5. Гласуване на решения за бъдеща дейност.

Молим всички участници в събранието да носят членските си карти, тъй като ще се гласува с вдигане на розовата членска карта.

**ДУШАТА НА ЕВРОПА
ПРОБУЖДАНЕТО НА ИЗТОЧНА ЕВРОПА
ЧРЕЗ МИСТЕРИИТЕ НА МИНАЛОТО
И ЗАДАЧИТЕ НА БЪДЕЩЕТО**

Варна, 28 – 31 август 2014 г.

Това ще бъде 5-та конференция по темата Душата на Европа. Предишните се проведоха в Амстердам – 2005, Будапеща – 2007, Прага – 2008, Гданск – 2010 г. Целта на тези конференции е да се търси обединяващия дух на Европа, на новата европейска общност. Всяка европейска страна има своята история и самобитен дух, с което допринася за изграждането на нова Европа- един социален организъм, в който да живеят идеалите на свободата, равенството и братството. Антропософското Общество на България поема инициативата да организира следващата Конференция през 2014 г., чрез която да покаже духовното наследство на страната ни и приноса в културната и духовна история на Европа.

В тези дни се навършват 265 години от раждането на Гюте и 75 години от посещението на Ита Вегман във Варна и Св.Константин.

Очаквайте в най-скоро време окончателната програма на сайта на АОБ.

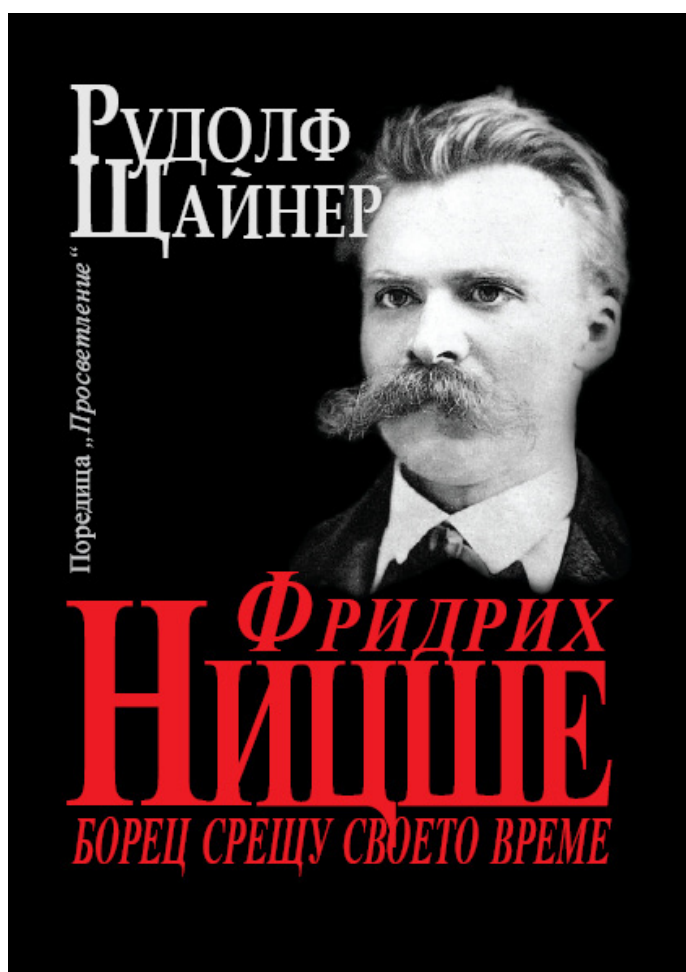
* * *

Също в сайта на АОБ ще намерите и програмата за конференцията „СВОБОДАТА КАТО ПЪТ ЗА СЪХРАНЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ИДЕНТИЧНОСТ“ в Ростов на Дон.

НОВИ КНИГИ

НОВИ КНИГИ

НОВИ КНИГИ

Излезе от печат книгата на Рудолф Щайнер „Фридрих Ницше, борец срещу своето време“ (GA-5). Един от основните писани трудове на Р. Щайнер, „Фридрих Ницше, борец срещу своето време“ (GA-5), продължава разглеждането на проблемите, залегнали във „Философия на свободата“. Въпросите за свободата и детерминираността на човешката воля, за границите на познанието и др. са изведени по нов и интригуващ начин чрез описанието на личността и делото на Фридрих Ницше, един от най-великите духове на XIX век. „Свръхчовекът“ на Ницше занимава и Р. Щайнер през голяма част от живота му. Свръхчовекът е осъзнаващият се като отделен свят, уникал, който определя как иска да мисли и да действа, който не е подчинен на закони, измислени от други хора, не следва „вечните закони на разума“, нито „неоспоримите морални понятия“ или „Божията воля“, защото всеотчетливо развитата личност не следва предписания, дадени от наука или религия, или от някакъв авторитет, а се ръководи само от подбудите на личния си аз. Свръхчовекът реализира това, което намира за реализация в него. Несвободният търси закони и правила, според които трябва да мисли и действа. Свободният определя начина на своето мислене и действие според своята същност, той не иска да получава истината, той иска сам да я създава.

Но колко от нашите съвременници са склонни да развият уникалните си способности? Кой не се страхува от самотата, в която може да бъде тласнат по този път? Не е ли

по-удобно е да се живее като всички останали? Така човек винаги намира общество. А който върви по свои, незнани за други пътеки, често остава неразбран и не открива съмишленици. „За Ницше самотата има особен чар. Той обича да търси тайните на своята природа. Избягва обществото на хората. Мисловните му пътища представляват предимно опити за сондажи в търсене на съкровища, скрити дълбоко в неговата личност. Презира светлината, предлагана му от други. Не иска да диша въздуха, вдишван там, където се намират „човешка общност“, „човешки правила“. Инстинктивно се стреми към „замъка и тайнството, където е спасен от тъпата, от множеството, от всеобщото.“

Но самотата отвежда към страдание, отхвърляне на удобството, води до опасности и бури. Страданието обаче не може да накара свръхчовека да каже „Не“ на живота, защото за него то също представлява средство за познание. В стремежа си към познание „цялата човешка личност трябва да бъде удовлетворена. Най-добрите мисли привеждат всички сили на човешката природа в подходящо движение. Само такива мисли интересуват Ницше...“ За него свръхчовекът не е идеален блян, философска идея, духовен учител, образец, на който трябва да се уподоби, далечна цел, към която човек трябва да се устреми, за него свръхчовекът е себеосъществяващият се, непрестанно себенадмощаващият се и реализирацият уникалната си себещност. Описвайки свръхчовека, Ницше не описва ли всъщност себе си? Случайно ли е, че учителят му Фридрих Вилхелм Ричъл казва за него, че „ако е необходимо, той би могъл, предвид неговото високо дарование, да се изяви успешно и в други области. Той ще може да направи всичко, което поиска.“ Тези думи не са пресилени. Едва 24 годишен, преди да завърши доктората си, без учителски сертификат, Ницше става професор по класическа филология в университета в Базел. Блестящ филолог, изкуствовед, поет, музикант, той не е философски ум в обикновения смисъл на думата, а „духовен медосъбирач“, който търси „пчелните кошери“ на познанието, за да принесе придаващото стойност на живота...“

Христо Маринов

Прометей на нашите дни – окован във веригите на своята собствена мисъл – той прекара дните на своята мъка и радост в очакване да го сполети гръм от небесата. От високата скала на своето усамотение той впи поглед в хода на оная върволица от събития, която ние наричаме история на човечеството, жаден да проникне в смисъла ѝ, да схване нейната цел. И смехът му преследва онези, на които се струва, че виждат тая цел в благото на мнозинството, в тържеството на доброто, в настъпване на царството божие на земята: в идеала на бледноликия Назорянин, който едвам на кръста се е опомнил от своя блян.

Пенчо Славейков „Немски поети“

НОВИ КНИГИ

НОВИ КНИГИ

НОВИ КНИГИ

Книгата „Мистериини центрове“ съдържа 14 лекции изнесени от Рудолф Щайнер в Дорнах в периода 23.11-23.12.1923 г. Тези лекции разглеждат въпроси свързани с душевността на човека, влиянията на луциферическите и ариманическите същества върху него и в природата, наследствеността, влиянията на металите и връзката между отразените сили на металите и кармичната връзка между последователните животи, древните състояния на Земята и формирането на минералното, растителното и животинско царства, връзката на човека с тях и със Земята като цяло. Разгледани са възникването, развитието и залеза на най-значителните мистериини центрове от древността до Средновековието и практиките в тях. Започва се с Мистериите в храма на Артемида-Диана в Ефес и изучаването на тайните на речта, където изречението „Познай себе си“ е получавало свещен смисъл и се е разбирало как в човека микрокосмически е запечатано това, което се намира в макрокосмоса, което представлява процеса на създаване и формиране на света. Следват затворените като с невидима силова стена мистериини на Хиберния, които много трудно са разкрили тайните си на духовния изследовател, и описанието на ритуалите. Учениците са преживявали импулсите, действащи във вселената. Благодарение на подготовката си, на хибернийския остров духовно преживели мистериията на Голгота едновременно с физическото ѝ осъществяване. Хтоничните мистериини носят все още онова естествознание, което е стигало

до небето и космоса и по-късно се вливат в Елевзинските мистериини, които бележат прехода от Платон към Аристотел. В мистериите от Самотраки и службите на Кабирите също намира израз прозрението, което свързва земните субстанции с цялото небе. Такава е била атмосферата на знания, в която са били потопени Аристотел и Александър Велики и която им е въздействала, за да извършат великото си дело – Аристотел да облече в понятия древното знание, а Александър да го разнесе по древния свят. Това знание намира последен отглас в Розенкройцерските мистериини, където изпъква трагизмът на средновековните изследователи, поради напредващото скъсване на връзката с духовните светове.

Настоящата книга е подходящ повод за всеки български антропософ да потърси пътя към разбирането на участието на нашия народ в мистериите преди Поврата на времената и след това, като по този начин се подготви за конференцията „Душата на Европа. Пробуждането на източна Европа чрез мистериите на миналото и задачите на бъдещето“, която ще се проведе през август във Варна. Без осветляване на истината за миналото и настоящето, ще бъде силно затруднено както реалното осъществяване на духовния брак между Средна и Източна Европа, поради предстоящия сблъсък с Антихриста, така и правилното преминаване по-нататък от Съзнателната душа към Духа-Себе. !

Евгени Мангуров

От съдържанието:

Връзката на мисловното изживяване с мировите тайни е основният нерв на „Философия на свободата“. Мисленето води душата към етерното битие. За живота на човека след портата на смъртта. За стремежа в човека и в природата да се създава ритъм и уравновесяване между силите на ариманическото и луциферическото. Диалогът с природните духове за детския живот до седмата година. Медитация за зимната и за лятната воля. За кристалите в Земята като сетивни органи на Земята. Омагьосването на металите и разомагьосването им, когато човекът е свободно същество на Земята. Връзката между началото на Йоановото Евангелие и мистериите на храма в Ефес. Усещането на словото като основно настроение при мистерииното обучение в Ефес. Трансформиране на въздуха при говора в следващия елемент, издигането на огъня и свалянето на словото като течен елемент. Свързване на мисълта с огъня и на чувството с водата. Мантрите при влизане и излизане от храма в Ефес. Знанието на ученика за неговата свързаност с мировите тайни. За прозвучаването на мировото слово при спомена на металите. Разбирането на образите от мистериините центрове на Хиберния днес е свързано с трудности. Хибернийският посветен е воден душевно по пътя на познанието, както и към трудностите на познанието. Дешифриране на мировите тайни върху две статуи. Християнските мистериини в Хиберния като подготовка за Мистериията на Голгота. Духовното виждане на това, което се случва в Палестина.

Рудолф Щайнер

Градивни камъни за разбиране на Мистерията на Голгота

GA 175

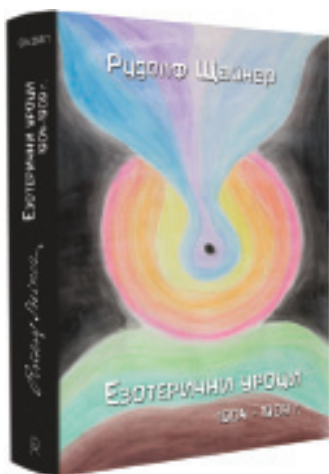
10 лекции, изнесени в Берлин
през 1917 г.:

- Загадката на смъртта - човекът не е роден да умре, но все пак умира.
- Защо в световната история едва ли има по-голямо противопоставяне от това между Рим и древните мистерийки традиции, пазени от посветените в Палестина.
- За безпощадните войни на унищожение, които Рим поведе срещу Юдаизма в Палестина и всички останки на древните Мистерии.
- Как политиката на Римската империя беше да установи социален ред, който изключва напълно Духа.
- Възникването на Християнството и неговият сблъсък с Римската империя; Как християните са обичали това, което римляните са мразели, и са мразели онова, което римляните са обичали.
- Римските императори Калигула, Нерон и Юлиан и тяхното посвещение в Мистерииите.
- Как имперският Рим подчини Мистерииите и разбули техните учения.
- Защо древните Мистериии трябваше да бъдат унищожени и как днес те отново трябва да бъдат възкресени. Връзката на Христос с Мистерииите.

Издателство "Аетерна"

*Книгите за светлината,
която никога няма
да бъде затъмнена*

Рудолф Щайнер

Езотерични уроци 1904-1909 г.

GA 266/1

Лекции, бележки, медитации и упражнения от Рудолф Щайнер.

Бележки от езотерични уроци, записани по памет от участници в първата секция на езотеричната школа на Теософското общество.

Те включват важни и конкретни указания за медитация, ретроспекция, съпровождащите упражнения, както и редица мантри от западната и източната окултна традиция.

Уникални по своя стил и дух, езотеричните уроци съставляват една много специална част от делото на Рудолф Щайнер, защото полагат основите на неговата дейност като Учител на човешките същества по техния път на духовно развитие.

Мейбъл Колинс

Светлина по пътя

Според Рудолф Щайнер истинският автор на тази книга е Учителят Хиларион, един от великите Учители на човечеството. Той е вдъхновител на Гръцката културна епоха, „оттам и красивият стил, който придава мантрично качество на творбата“. Авторката Мейбъл Колинс е била „само записвач, пишещ медиум“.

Учителите са били в основата на Теософското общество и неговата езотерична школа, основана от Елена Блаватска. Именно в нея през 1904 г. Рудолф Щайнер започва своята езотерична дейност под формата на езотерични уроци под прякото ръководство и с непосредственото участие на Учителите. Той многократно е препоръчвал на своите ученици в школата изречения за медитация от тази книга.

И трите книги са в превод от английски на Радослав Радев.

За повече информация и поръчки:

<http://www.aeterna.bg>
office@aeterna.bg
0889 472 575

Книгите можете да намерите и в книжарница "Елрид" в град София, ул. Солунска №3.

СМЕХОСОФИЯ

СИЛНО КАФЕ

„След всяко хранене Рудолф Щайнер пиеше по чаша много силно кафе. Аз самият рядко пиех кафе късно следобед, защото след това не можех да заспя. След като споделих това с него, той редовно ме питаше: „Кафе ли искате или искате да спите?“ – За себе си той казваше, че не може да заспи, ако не е пил кафе.“

(Из спомените на **Емил Лайнхас**)

ЕДИН ДЕЛИКАТЕН ВЪПРОС

„Преди 50 години не е имало дами с късо подстригани коси. Какъв кураж е имала тогава Мита Валер да подстриже красивите си дълги коси за ролята си на Йохан Томасий! Г-жа Полман направи същото с косата си, подготвяйки се за ролята на петия селянин в „Изпитанието на душата“. На една открита лекция на Рудолф Щайнер двете дами бяха седнали на първия ред и когато след паузата Щайнер намери на ораторския пулт бележки с въпроси, един от тях гласеше така: „Някои дами от Вашия кръг са си отрязали косите. Това препоръчително ли е за окултното развитие?“ Отговорът прозвуча делово: „Въпросните дами са подстригали косите си наскоро, така че резултатът от окултното развитие при тях все още не е могъл да се прояви (голямо веселие). Ние обаче от все сърце пожелаваме това на въпросните дами!“ (шумен смях).“

(**Макс Гюмбел-Зайлинг**)

В БЕРН ВСИЧКИ СПЯТ

Рене Майковски описва първото си пътуване с кола с Щайнер по следния начин: „Внимавайте! В този град всички хора спят!“ – предупреди Щайнер. В същия миг върху колата връхлетя някакъв човек. „Нали ви ли казах?“ Това се случи още няколко пъти. За шофьорите не беше никак лесно, но Щайнер им даваше винаги голям бакшиш.

(**Рене Майковски**)

АНТРОПОСОФСКИ ГРУПИ

ВАРНА

Антропософска група
„Михаилова ковачница“
 Радослава Ангелова
 тел. 0878 478 638

Група **„Духът на Петдесетница“**
 Веселина Радкова
 тел. 0888 515 174
 Радослава Ангелова

ПЛЕВЕН

Антропософска група **„Светилник“**
 Галина Трифонова
 тел. (064) 840 564; 0888 632 206

СОФИЯ

Група **„Михаил“**
 Лалка Фингарова, тел. (02) 868 99 49;
 0888 263 741

Антропософски кръг **„Аристотел“**
 Доц. д-р Иванка Кирова,
 тел. (02) 831 78 74

Група **„Рудолф Щайнер“**
 Александър Бояджиев
 тел. 0888 406 095

Група за художествена работа с
Мистериите драми
 Христо Маринов: 0879 058 241

Група **„Ариадна“**
 Диана Ботушарова
 тел. (02) 840 76 43; 0889 345 730

Група за слово и драма
„Мари Щайнер“
 Богдана Вульпе
 тел. (02) 983 18 68; 0877 836 822

Група **„Космософия“**
 Лиана Антонова, тел. (02) 856 67 35

Група **„София“**
 Васил Назъров, тел. 0878 817 417

**Курсове по антропософска
 социална арт-терапия**

За връзка:
 Снежана Бечева 0887 049 946
 Вихра Калапишева 0887 152 335.
 Нина Стамова 0886 214 803

СТАРА ЗАГОРА

Група **„Антропос-София“**
 Дора Петрова, тел. (042) 643 500

Група **„Рудолф Щайнер“**
 Георги Акабалиев, тел. 0878 398 509

Група **„Клуб на родителите“**
 Иглика Ангелова, тел. 0885 910 339,

Социална художествена терапия
 (арт-терапия) Дочка Колева,
 тел. (042) 621 330; 0886 824 715

ТЪРГОВИЩЕ

Група по лечебна педагогика
 Константин Адамов
 тел.: (0601) 811 07; (0899) 609 516

ЯМБОЛ

Група **„Светлина“**
 д-р Ива Манева, тел. 0887 179 057

**ФОНД за НАБИРАНЕ
 на СРЕДСТВА
 за закупуване на
 Антропософски дом
 в София (към АОб)**

Дарителски сметки:
 BGL BG24UNCR76301075590031
 USD BG10UNCR76301175509595
 EUR BG07UNCR76301475508630
 Всички суми преведени по тези сметки
 както от физически, така и от юри-
 дически лица, подлежат на данъчни
 облекчения.

Текуща наличност: **2800 лв.**

За контакти:

Георги Акабалиев – 0878 398 509
 Александър Бояджиев – 0888 406 095
БЛАГОДАРИМ !

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Диана Ботушарова
 Веселина Велкова
 Димитър Димчев
 Христо Маринов
 Георги Акабалиев
 Тел: (02) 840 7643; 0879 923 866
 e-mail: vestnik@aobg.org
 уебсайт: www.aobg.org

Отговорност за съдържанието на
 публикуваните материали носят
 единствено техните автори.